15θήμερη Επαναστατική Εφημερίδα / Φύλλο 510, Σάββατο 1 Οκτωβρίου 2011, Τιμή 1,50 €

Θέσεις του 11ου Συνεδρίου του ΕΕΚ

σελ. 8-9

Σ' αυτό το φύλλο

Ο ελληνικός καπιταλισμός σε χρεοκοπία Μισθοί-συντάξεις-επιδόματα στην κλίνη του Προκρούστη σελ. 3

Τρια χρόνια μετά την κατάρρευση της Λήμαν Μπράδερς σελ. 16

Ο Καρλ Μαρξ στη Βέρα Ζασούλιτς σελ. 12-13

Να αποτρέψουμε την κοινωνική καταστροφή Κοινωνική επανάσταση

Γενική πολιτική απεργία διαρκείας με ένα πρόγραμμα άμεσων μέτρων

Τα μέτρα που παίρνει η κυβέρνηση για λογαριασμό της Τρόικας των διεθνών δανειστών, ΕΕ -ΕΚΤ - ΔΝΤ, είναι μέτρα που προκαλούν κοινωνική καταστροφή. Μισθοί, συντάξεις, μπαίνουν στην πρέσα των μεσοπρόθεσμων, που ποτέ δεν πιάνουν τους στόχους γιατί στο μεταξύ η χώρα βουλιάζει στην ύφεση και οι διεθνείς τοκογλύφοι απαιτούν περισσότερα. Η ανεργία συνθλίβει τον κόσμο της εργασίας και ειδικά τους νέους. Οι εργασιακές εφεδρείες σημαίνουν νέες στρατιές ανεργίας. Οι κεφαλικοί φόροι και τα χαράτσια οδηγούν στην απελπισία. Εργαζόμενοι του δημόσιου τομέα, εργάτες του ιδιωτικού τομέα, μικροαστικά και μεσαία στρώματα αλέθονται κάτω από τη μυλόπετρα της καπιταλιστικής κρίσης, την οποία καλούνται να πληρώσουν αυτοί, ενώ οι μεγάλοι καπιταλιστές, το οικονομικό και πολιτικό σύστημά τους μένουν στο απυρόβλητο.

Η οργή κι η αγανάκτηση ξεσηκώνει τον ένα κλάδο μετά τον άλλο σε αγώνες. Την εβδομάδα που πέρασε οι εργαζόμενοι στις αστικές συγκοινωνίες δημιούργησαν μια κατάσταση ακήρυκτης γενικής απεργίας στην πρωτεύουσα. Στην υγεία οι εργαζόμενοι δημιουργούν συντονιστικά και βγαίνουν στους δρόμους για να μην περάσει η καταστροφή των τελευταίων υπολειμμάτων δημόσιας υγείας, για να μην πεταχθούν άρρωστοι και ψυχικά πάσχοντες στον Καιάδα. Μαθητές και φοιτητές καταλαμβάνουν σχολεία και σχολές. Εργαζόμενοι στο δημόσιο κάνουν καταλήψεις σε υπουργεία. Άλλοι μπλοκάρουν εφορείες για να μην πληρωθούν τα χαράτσια. Συνταξιούχοι, ταξιτζήδες, κάθε κοινωνική ομάδα είναι σε κινητοποιήσεις. Η κοινωνία σε αναβρασμό. Είναι εύκολο να τους ανατρέψουμε. Τί χρειάζεται; Να συντονίσουμε, να ενώσουμε όλα τα ρυάκια και τα ποτάμια της κοινωνικής διαμαρτυρίας σε ένα μεγάλο χείμαρο που θα σαρώσει την κυβέρνηση της Τρόικας. Μια γενική πολιτική απεργία διαρκείας, από τη στιγμή που θα διακηρυχθεί θα έχει επιτελέσει το μισό και παραπάνω έργο της. Ούτε ο Γ.Α.Ρ. ούτε καμμιά άλλη κυβέρνηση μπορεί να σταθεί.

Τί εμποδίζει; Πέρα από τα κόμματα του Μνημονίου, τη ΝΔ και το ΛΑ.Ο.Σ, και πέρα από τα αργυρόνητα ΜΜΕ, είναι η πολιτική και συνδικαλιστική γραφειοκρατία, αυτοί οι βαστάζοι του σάπιου συστήματος, που εμποδίζουν το κίνημα να προχωρήσει.

Όμως δεν είναι μόνο οι πολιτικοί βαστάζοι. Η κυβέρνηση όλο και

πιο συχνά μοναδικό στήριγμά της βρίσκει την προσφυγή στην ωμή βία και τρομοκρατία, ενάντια σε διαδηλωτές στην πλατεία Συντάγματος, σε μαζικές απεργιακές δράσεις ή σε στέκια και χώρους νεολαίας. Διόλου τυχαία, την Τετάρτη 28/9 ο πρωθυπουργός, ο υφυπουργός Προστασίας του Πολίτη, Δικαιοσύνης και Παιδείας συναντήθηκαν για να βρουν τρόπους αντιμετώπισης των καταλήψεων σε σχολεία (και σχολές).

Όμως, η βία και η κρατική τρομοκρατία μόνο βραχυπρόθεσμα μπορούν να στηρίξουν ένα σύστημα. Μακροπρόθεσμα φέρνουν το αντίθετο αποτέλεσμα. Γι' αυτό επιχειρούν να τρομοκρατήσουν την κοινωνία με την κρίση. Την κρίση που για χρόνια την έκρυβαν κάτω από το χαλί, λέγοντας είτε ότι είμαστε ισχυρή οικονομία, στο σκληρό πυρήνα της ευρωπαϊκής ένωσης, είτε ότι χρήματα υπάρχουν, τώρα τη χρησιμοποιούν ως μπαμπούλα για να τρομοκρατήσουν και να εκβιάσουν. Μέχρι χθες έλεγαν να δεχθούμε τα προτεινόμενα μέτρα για να σωθεί η χώρα από τη χρεοκοπία. Τι συνέβη; Οι μισθωτοί κι οι συνταξιούχοι τσακίστηκαν αλλά η χώρα βούλιαξε βαθύτερα στη χρεοκοπία. Τώρα άλλαξαν τροπάρι. Μαζί με τους τοκογλύφους του διεθνούς παρασιτικού χρηματοπιστωτικού συστήματος λένε πως πρέπει η Ελλάδα να προχωρήσει σε μια συντεταγμένη και ελεγχόμενη χρεοκοπία με «hair cut» (κούρεμα του χρέους) πάνω από το 21% της συμφωνίας του Ιουλίου, ίσως 50 ή και 60%.

Το ΕΕΚ είχε προειδοποιήσει ήδη από το 2007 για τον επερχόμενο τυφώνα της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης. Τώρα ξανά προειδοποιούμε απέναντι σε αυτούς που ελαφρά τη καρδία προτείνουν μια ελεγχόμενη χρεοκοπία. Είτε ελεγχόμενη είτε ανεξέλεγκτη η χρεοκοπία είναι χρεοκοπία. Θα φέρει πολλή οδύνη και καταστροφή στα εργατικά και λαϊκά στρώματα. Αν και σε καιρό ειρήνης (εκτός αν οι διαμάχες στην ΑΟΖ ανατολικής Μεσογείου δεν πυροδοτήσουν έναν ανεξέλεγκτο αιματηρό ιμπεριαλιστικό πόλεμο), οι εργαζόμενοι κινδυνεύουν να καταπέσουν σε κατάσταση ανείπωτης δυστυχίας και εξαθλίωσης. Όχι σχετικής εξαθλίωσης, αλλά απόλυτης εξαθλίωσης.

Υπάρχει λύση; Εμείς λέμε ΝΑΙ. Υπάρχει λύση, αρκεί να είμαστε αποφασισμένοι να πάμε πέρα από το σύστημα που είναι υπεύθυνο για την κρίση. Αρκεί να μην προσκυνάμε, όπως κάνουν τα κόμματα της αστικής τάξης και της εξημερωμένης αριστεράς, το κέρδος των καπιταλιστών. Ναι, υπάρχει λύση. Ένα επείγον πρόγραμμα δράσης πρέπει να εφαρμοστεί που να περιλαμβάνει:

- Διαγραφή του χρέους στους διεθνείς τοκογλύφους. Εθνικοποίηση των τραπεζών χωρίς αποζημίωση στους τραπεζίτες, κάτω από εργατικό έλεγχο και ένωσή τους σε μια τράπεζα, για να διασφαλιστεί η βιωσιμότητά της, για να δοθούν φθηνά δάνεια σε μικρομεσαίους και αγρότες και να κινηθεί η οικονομία, να εξασφαλιστούν οι καταθέσεις των μικρομεσαίων καταθετών, που είναι η συντριπτική πλειοψηφία, για να ελεγχθεί η έξοδος κεφαλαίων από τη χώρα (αυτή τη στιγμή 600 δις ευρώ βρίσκονται στις ελβετικές τράπεζες και δεν είναι βέβαια λεφτά φτωχών), για να ελεγχθούν και να κατασχεθούν τα άνομα κέρδη και το μαύρο χρήμα που διαφεύγει μέσω των οφ σορ εταιριών.
- Την απαγόρευση των απολύσεων - δουλειά για όλους, δουλειά λιγότερη.
- Καμιά περικοπή μισθών και συντάξεων - αυξήσεις που να εξασφαλίζουν ανθρώπινη κι αξιοπρεπή ζωή.

Συνέχεια στη σελίδα 7

Λαϊκή συνέλευση Πετραλώνων

Δεν πληρώνουμε τα χαράτσια!

Μετά από μεγάλη καμπάνια στους δρόμους των Πετραλώνων, του Θησείου και του Κουκακίου, πόρτα - πόρτα, δρόμο - δρόμο και στις λαϊκές αγορές των 3 περιοχών με αφίσες, τρικάκια και ντουντούκες, καλέστηκε λαϊκή συνέλευση στην πλατεία Μερκούρη για την μη πληρωμή των χαρατσιών.

Η έκπληξη όλων όσων παραβρέθηκαν ήταν μεγάλη, γύρω στα 150 άτομα, πολλοί γείτονες και γειτόνισσες που για πρώτη φορά συμμετείχαν σε μια τέτοια διαδικασία. Οι περισσότεροι ανθρωποι του μόχθου, του μεροκάματου, άνεργοι, συνταξιούχοι, ανασφάλιστοι με την αγωνία ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους αλλά και με την απόφαση να κάνουν κάτι γι' αυτά που έρχονται. Εξ' άλλου η αφίσα που καλούσε σ' αυτή τη συνέλευση έλεγε ως πότε... θα πληρώνουμε εμείς την κρίση τους; ως πότε... θα σκύβουμε το κεφάλι; ως πότε... θα τους ανεχόμαστε; ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΑ ΧΑΡΑΤΣΙ! Ολοι/ες μαζί μπορούμε!

Η συζήτηση πλουσία με πολλούς ομιλητές έβγαλε την ανάγκη σε καθένα από τους παρευρισκόμενους να αντισταθεί και να δράσει μαζί με τον γειτονά του γιατί μπροστά στην λαίλαπα που έρχεται κανείς πλέον δεν μπορεί να μείνει μόνος! Αφού συζητήθηκαν τρόποι αντιμετώπισης και η δημιουργία σχέσεων αλληλεγγύης και οργάνωσης της αυτοάμυνάς μας σε περιπτώσεις διακοπών ρεύματος ή κατασχέσεων από το δημόσιο και τις τράπεζες, πάρθηκαν αποφάσεις που άμεσα θα αρχίσουν να υλοποιούνται.

Στο μεταξύ, είχαν κυκλοφορήσει τα νέα για την επίθεση της αστυνομίας στην συγκέντρωση της πλατείας Συντάγματος και την διακοπή των ειδήσεων στο σταθμό της κρατικής τηλεόρασης από τους διαμαρτυρόμενους φοιτητές.

Επειδή όμως, στις συνελεύσεις των γειτονιών γύρω από το λόφο Φιλοπάππου, οι κάτοικοι συνήθως συζητούν, αποφασίζουν και δρουν, η συνέλευση πήρε απόφαση γύρω στις 10.00 το βράδυ και οργάνωσε πορεία στους δρόμους των Πετραλώνων καλώντας τους κατοίκους να μην πληρώσουν τα χαράτσια. Η αγωνία όλων όσων συμμετείχαν είχε μετατραπεί σε ελπίδα. Ο παλμός των συνθημάτων, η συμμετοχή του κόσμου έδωσε ελπίδα και σ' αυτούς που βγήκαν και χειροκροτούσαν απ' τα πεζοδρόμια και τα μπαλκόνια των πολυκατοικιών.

Οταν γράφονταν αυτές οι γραμμές νέα αφίσα κυκλοφορούσε που καλούσε σε αποκλεισμούς τραπεζών και εφοριών για την Πέμπτη 29/9, σε λαϊκή συνέλευση την Παρασκευή 30/9 και συλλογική κουζίνα το Σάββατο 1/10 στην Πλατεία Μερκούρη. Οι κάτοικοι πλέον σ' αυτές τις γειτονιές για τους κυβερνώντες, την τρόικα και το ΔΝΤ, ξέρουν: ο δρόμος του αγώνα είναι μακρύς αλλά, Δεν θα τους περάσει!

Τ.Β.

Καταγγελία του ΕΕΚ και μελών του «δεν πληρώνω»

Την ώρα που η λαϊκή κατακραυγή για τα όλο και χειροτέρα μέτρα και τα χαράτσια κορυφώνεται καθώς «το δεν πληρώνω» έχει γίνει «δεν έχω να πληρώσω», η κυβέρνηση των δωσίλογων της τρόικας και των τοκογλύφων έχοντας εξαντλήσει όλα τα ιδεολογικά της όπλα προσπαθεί να εγκαθιδρύσει μια κοινωνία φόβου.

- Όταν ο ανεκδιήγητος Βενιζέλος δηλώνει πως εάν αποτύχουν τα μέτρα και τα χαράτσια και εισακουστούν τα κινήματα του τύπου «δεν πληρώνω» αυτά θα είναι υπεύθυνα!!! για την χρεοκοπία της χώρας.

- Όταν η ιδεολογική ταχτική των δωσίλογων της τρόικας στερημένων από κάθε λαϊκό έρεισμα είναι: «αυτά είναι τα μέτρα κι όποιος δεν συμφωνεί είναι εχθρός και τα ΜΑΤ θα του ανοίξουν το κεφάλι» (επιθέσεις των ΜΑΤ στο Σύνταγμα, με πρόσφατη την συγκέντρωση της Κυριακής 18/9 ενάντια στα χαράτσια).

- Όταν σήμερα όσο ποτέ απαιτείται η ενότητα όλων των επί μέρους κινημάτων αννυπακοής με στόχο την αναπροπή της κυβέρνησης και της τρόικας και του καπιταλιστικού συστήματος, μια ενότητα που πρέπει να συνδεθεί με τους εργατικούς αγώνες, τα κινήματα των πλατειών, τις λαϊκές συνελεύσεις γειτονιών, φαινόμενα σαν αυτά που διαδραματίστηκαν στην συνέλευση του «δεν πληρώνω» στο Δαφνί πρέπει να καταγγελθούν από όλο το εργατικό κίνημα.

Συγκεκριμένα το Σάββατο 17/9/2011 στη συνέλευση του «ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ» της περιοχής Δαφνιού - Χαϊδαρίου σύντροφοι, μέλη του ΕΕΚ που δραστηριοποιούνται στο κίνημα από την αρχή της δημιουργίας του, δέχθηκαν απρόκλητη φυσική τραμπούκικη επίθεση από ομάδα μεταφερόμενων από άλλες περιοχές ανθρώπων που περιστοιχίζουν τον διαχειριστή του site oxidiodia.gr

Μια συντρώφισσα ξυλοκοπήθηκε από τρεις άνανδρους τραμπούκους, ενώ ο σύντροφος Λ. Λ. χτυπήθηκε με μαφιοζικο τρόπο από 10 άτομα. Οι εν λόγω 10 χτυπούσαν τον σύντροφο αποκαλώντας τον μάλιστα «χαφιέ» και «προδότη» γιατί υποστήριζε τις θέσεις του ΕΕΚ. Από την τραμπούκικη βία δεν γλίτωσαν οι υπόλοιποι σύντροφοι, γνωστοί αγωνιστές του εργατικού κινήματος, που στην προσπάθειά τους να μιλήσουν προπηλακίστηκαν με χυδαίες εκφράσεις και απωθήθηκαν με προσχεδιασμένη ταχτική μπράβων νυχτερινού κέντρου, ενώ κάποια νέα μέλη της συνέλευσης αποχώρησαν ανδιασμένα.

Ήταν σαφές από την αρχή ότι η εν λόγω ομάδα είχε έλθει στη συνέλευση του Δαφνίου προετοιμασμένη να προκαλέσει επεισόδια και να μην αποκαλυφθεί η δεξιά πολιτική μετατόπιση και δράση τους με σκοπό την «κάθαρση» του κινήματος από κοινωνικούς αγωνιστές και μέλη της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και κύρια του ΕΕΚ

Ο επικεφαλής της ομάδας υπήρξε μέλος του ΕΕΚ. Διαγράφτηκε για πράξεις που δεν συνάδουν με την ιδιότητα του μέλους του ΕΕΚ.

Το ΕΕΚ από την αρχή πάλεψε μέσα στο Κίνημα «Δεν πληρώνω» και η συμμετοχή του υπήρξε καθοριστική, χωρίς ποτέ να επιχειρήσει να χειραγωγήσει το κίνημα, με σεβασμό στις αποφάσεις των συνελεύσεων και στην αρχή της ανεξαρτησίας των κινημάτων από το (οποιοδήποτε) κόμμα. Είναι γνωστό ότι η πλειοψηφία των συντονιστών του κινήματος σε διάφορες περιοχές της χώρας, από την Πάτρα μέχρι τη Θεσσαλονίκη, είναι και μέλη του ΕΕΚ.

Όμως, ο διαχειριστής της ιστοσελίδας φαίνεται πως είχε πάρει έναν πολιτικό δρόμο συγχρονισμένο με τις... τηλεοπτικές του εμφανίσεις. Έτσι, την προπαραμονή της μεγάλης της διαδήλωσης στη Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης, πρακτικοπηματικά άλλαξε τον τόπο προσυγκέντρωσης, και αντί για την Καμάρα -τόπο προσυγκέντρωσης των πρωτοβάθμιων σωματείων, αριστερών οργανώσεων, του ΕΕΚ και της πρωτοβουλίας για ένα Ανεξάρτητο Κέντρο Αγώνα-, όπως είχε γίνει και πέρσι και όπως αποφάσισαν οι τοπικές συνελεύσεις, ο ίδιος αυθαίρετα αποφάσισε να πάει στο Λευκό Πύργο με τους... «αγανακτισμένους». Προφανώς, η προπαγάνδα των αστικών ΜΜΕ που θεωρούσαν την Καμάρα τόπο συγκέντρωσης των «αντιεξουσιαστών» ασκούσε ισχυρή πίεση.

Όταν μέλη των τοπικών επιτροπών και συνελεύσεις κατήγγειλαν το πραξικόπημα αυτός αντέδρασε «σβήνοντας» από την ιστοσελίδα http://www.oxidiodia.gr τις αποφάσεις των τοπικών συνελεύσεων που καλούσαν στην Καμάρα. Επιπλέον πραξικοπηματικά αφαίρεσε τα «κλειδιά» από τις τοπικές επιτροπές Πάτρας, Θεσσαλίας και Θεσσαλονίκης παραβιάζοντας τις αποφάσεις του πανελλαδικού συντονιστικού του περασμένου Μαΐου στη Νομική.

Όσον αφορά στο ΕΕΚ είναι γνωστή η ενεργός συμμετοχή του, ο σεβασμός στις συνελεύσεις και στις αποφάσεις τους και η «ακαπέλωτη» πολιτική του και η αλληλεγγύη του σε κάθε θύμα κρατικής καταστολής ανεξαρτήτως πολιτικής τοποθέτησης. Η μακρόχρονη πορεία του ΕΕΚ είναι γνωστή σε εχθρούς και φίλους. Μετέχουμε ενεργά και παλεύουμε ενάντια στα χαράτσια των ληστρικών εταιριών που λυμαίνονται τους αυτοκινητόδρομους, για ελεύθερους δρόμους, ελεύθερους χώρους, για δημόσια, δωρεάν και υψηλού επιπέδου υγεία και παιδεία, ενάντια στα χαράτσια και τους κεφαλικούς φόρους της κυβέρνησης της Τρόικας. Για την διαγραφή του χρέους, για την ανατροπή της Κυβέρνησης Παπανδρέου κάθε αστικής κυβέρνησης, για την εργατική εξουσία των συμβουλίων και τον ελευθεριακό κομμουνισμό. Αυτή την πολιτική μας δεν τη θέτουμε ως όρο για την συμμετοχή μας στα κινήματα αλλά και δεν κρύβουμε την ταυτότητά μας, πράγμα που κάνουμε όλα αυτά τα χρόνια και μέσα στο «δεν πληρώνω» παλεύοντας για την υλοποίηση των αποφάσεων των τοπικών συνελεύσεων και του Πανελλαδικού συντονιστικού.

20 Σεπτέμβρη 2011

νέα προοπτική

Δεκαπενθήμερο όργανο της Κ.Ε. του Εργατικού Επαναστατικού Κόμματος (ΕΕΚ - Τροτσκιστές)
Κυκλοφορεί στα κεντρικά περίπτερα και στα βιβλιοπωλεία σε όλες τις μεγάλες πόλεις
Εκδίδεται από την
Ε.Μ.Ε. – ΝΕΑ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ
Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία
Αρχισυντάκτης
Θ. Κουτσουμπός

Σελιδοποίηση - Μοντάζ
Βιβλιοτεχνία Ο.Ε.
Ζωοδόχου Πηγής 52Α, Εξάρχεια
Τηλ. 210 38.01.844

Εκτύπωση
ΧΕΛΙΟΣ-ΠΡΕΣ Α.Β.Ε.Ε.
Ιερά Οδός 81, Αθήνα
Διεύθυνση Εφημερίδας
Καποδιστρίου 38, 10431 Αθήνα
Τηλ. - Fax: 210 5241070
Ετήσια συνδρομή - Ενίσχυση
Εσωτερικού: 45 €
Ευρώπη: 60 €
Υπόλ. Χώρες: 75 €
Τσεκ - εμβάσματα στη διεύθυνση:
«Νέα Προοπτική»
Θ. Κουτσουμπός
Καποδιστρίου 38
10431 Αθήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

στην επαναστατική μαρξιστική εφημερίδα που παλεύει:

νέα προοπτική

★ ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα
★ ενάντια στον εθνικισμό, το ρατσισμό, το φασισμό, τον πόλεμο
★ για το σοσιαλισμό και την εξουσία των εργατικών συμβουλίων
★ για την οργάνωση του επαναστατικού διεθνιστικού κόμματος της εργατικής τάξης
★ για την επανίδρυση της Τέταρτης Διεθνούς

ο ελληνικός καπιταλισμός στη χρεοκοπία

Μισθοί - συντάξεις - επιδόματα στην κλίνη του Προκρούστη κυβέρνησης - ΕΕ - ΔΝΤ

Νέο Μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα μέτρων για το διάστημα 2011-14 ποθύ πάνω από **40 δισ. ευρώ** ετοιμάζει η κυβέρνηση μαζί με την τρόικα υπό το βάρος της πλήρους κατάρρευσης της διεθνούς συμφωνίας "διάσωσης" της 21ης Ιουλίου.

Στα μέτρα 28 δισ. ευρώ που ψηφίστηκαν τον περασμένο Ιούνιο από την ελληνική Βουλή, έρχονται τώρα να προστεθούν **επιπλέον 12 δισ. ευρώ**. Απ' αυτά, τα **7 δισ. ευρώ θα αφορούν το 2011-2012** και άλλα **5 δισ. ευρώ τουλάχιστον το 2013-14**.

"Ξερίζωμα" -όχι απλώς "κούρεμα"-των δαπανών για μισθούς-συντάξεις-επιδόματα

Αυτά θα αφορούν ολόκληρη την προσεχή τετραετία και θα πάρουν τη μορφή, κυρίως, των **συνεχών οριζόντιων περικοπών σε μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων** (-20% μέσω του ενιαίου μισθολογίου, εφεδρεία-απολύσεις για 70 χιλιάδες υπαλλήλους κλπ.), **στις συντάξεις** (στο 60% αντί 75% του βασικού μισθού η σύνταξη στο δημόσιο, παραπέρα μείωση του εφάπαξ, ουσιαστική κατάργηση της επικουρικής σύνταξης στον ιδιωτικό τομέα), αλλά και στα **διάφορα κοινωνικά επιδόματα** (π.χ. επίδομα ανεργίας).

Ένα μικρό, στην πραγματικότητα, μέρος της "εξοικονόμησης" θα προέλθει από το μπαράζ των ειδικών τελών και εισφορών και συγκεκριμένα από το ειδικό τέλος στα ακίνητα (μέσω λογαριασμών της ΔΕΗ) και την **παραπέρα μείωση του αφορολόγητου (από τα 8000 στα 5000 ευρώ)** που έρχεται να προστεθεί στην προηγούμενη μείωση (από τα 12000 στα 8000 ευρώ), το τέλος αλληλεγγύης και τις αυξήσεις στο ΦΠΑ. Και αυτό γιατί **είναι δεδομένη και θα ενταθεί σε εκρηκτικό σημείο το αμέσως επόμενο διάστημα η αδυναμία των πλατιών λαϊκών στρωμάτων να ανταπεξέθεσουν σ' αυτές τις δυσβάστακτες φορολογικές υποχρεώσεις προς το κράτος**, την ίδια στιγμή που το ίδιο το κράτος και οι καπιταλιστές μειώνει τα εισοδήματα τους, περικόπτοντας μισθούς, συντάξεις, επιδόματα αλλά και θέσεις εργασίας και εργασιακά δικαιώματα σε μαζική κλίμακα. Στο τελευταίο, μάλιστα, ζήτημα πρέπει να επισημανθεί η δέσμευση της κυβέρνησης προς την τρόικα να θεσμοθετήσει την **ανεξέλεγκτη δυνατότητα των αφεντικών να υπογράφουν επιχειρησιακές συμβάσεις εργασίας με μισθούς κάτω από αυτούς που προβλέπουν οι κλαδικές συμβάσεις ή και ακόμα κάτω από αυτό που προβλέπει η Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (π.χ. για νεοπροσλαμβανόμενους έως 25 ετών)**.

Καταστροφική σπείρα, ο "φαύλος κύκλος" περικοπών-ύφεσης

Το ποτέλεσμα διελκυστίνδας περικοπών και ύφεσης θα είναι καταστροφικό για τους εργαζομένους, τους αυτοπασχολούμενους και τους πολύ φτωχούς μικροαστούς.

Θα βαθύνει η ύφεση εξαιτίας των περικοπών των εισοδημάτων των εργαζομένων και της κατανάλωσής τους η οποία στηρίζει κατά 75% το ΑΕΠ της χώρας. Οι προβλέψεις μιας σειράς εργοδοτικών οργανώσεων (ΓΣΕΒΕΕ, ΣΕΛΠΕ) μιλούν πλέον για **ύφεση 6,7-7,5% φέτος** αντί 5,5% που προβλέπει το ΔΝΤ και η κυβέρνηση και **5,5-6,5% το 2012** αντί του 2,5%. Τρεις είναι βασικά οι συνέπειες της ύφεσης: η παραπέρα αύξηση του δημοσίου χρέους και της ανεργίας και η κατάρρευση των εσόδων.

1. Νεώτερες εκτιμήσεις του ΔΝΤ θέλουν **το χρέος να αγγίζει το 180-190% το 2011-2012**, γεγονός που έχει **εκτινάξει τα επιτόκια δανεισμού στο 20-25%**. Αυτό σημαίνει πως οι δαπάνες για τόκους ετησίως θα εκτιναχθούν και θα ξεπεράσουν κατά πολύ τα 30 δισ. ευρώ ετησίως, συμπιέζοντας σε ακραίο βαθμό τις άλλες, κοινωνικές δαπάνες.
2. Η επίσημα καταγεγραμμένη ανεργία θα εκτιναχθεί κοντά στο 17% φέτος και πάνω από το 18% το 2012, ενώ θα παραμείνει στα ίδια επίπεδα για πέντε και πλέον χρόνια. Σε ακόμα υψηλότερα επίπεδα (γύρω στο 30%) αναμένεται να φτάσει και η μερική και προσωρινή απασχόληση, είτε αυτή είναι επίσημη-ανασφαλισμένη, είτε είναι ανασφάλιστη / "μαύρη". Μ' άλλα λόγια, **στο τέλος του 2011, το 50% του εργατικού δυναμικού της χώρας θα είναι είτε άνεργο, είτε ελαστικά εργαζόμενο**.
3. Θα μειωθούν ακόμα περισσότερο τα έσοδα από φόρους και ασφαλιστικές εισφορές στα Ταμεία ακριβώς εξαιτίας της ύφεσης, τσακίζοντας τις δαπάνες για κάθε κοινωνική παροχή του κράτους. Η παγίωση των ποσοστών της ανεργίας και της ελαστικής απασχόλησης σχεδόν στο 40-50% του εργατικού δυναμικού σε συνδυασμό με μια αντίστοιχη μείωση των μισθών όσων εργάζονται θα οδηγήσουν σε μια ανάλογη μείωση των δαπανών για το **σύστημα κοινωνικής πρόνοιας (υγεία, ασφάλιση, συντάξεις), οι δαπάνες του οποίου καλύπτονται εν πολλοίς από τα έσοδα από φόρους και εισφορές**.

Το "δημόσιο" χρέος-έλλειμμα και τα ιδιωτικά κέρδη των αφεντικών

Σε αντίθεση με όσα διαδίδουν εδώ και ενάμισι χρόνο η κυβέρνηση και τα μιντιακά της φερέφωνα, το δημοσιονομικό έλλειμμα δεν τροφοδοτείται τόσο από τις υψηλές δαπάνες (για μισθούς, συντάξεις κλπ.) αλλά από τα χαμηλά έσοδα. Τα χαμηλά κρατικά έσοδα, όμως, οφείλονται προπαντός στη φοροδιαφυγή, την εισφοροδιαφυγή αλλά και τη φυγή κεφαλαίων σε ξένες τράπεζες και επενδύσεις στις διεθνείς χρηματιστικές αγορές της μεσαίας και μεγάλης αστικής τάξης.

Του λόγου το αληθές, με αριθμούς:

1. Σε 600 δισ. ευρώ ανέρχονται οι καταθέσεις των Ελλήνων στο εξωτερικό. Το ποσό αυτό αντιστοιχεί στο 100% του εξωτερικού και του "εσωτερικού" χρέους (δημόσιου και ιδιωτικού). Μ' άλλα λόγια, **οι καταθέσεις των Ελλήνων καπιταλιστών και των υπηρετών τους** -οι οποίες προέρχονται από τα κέρδη τους από κάθε λογής οικονομική δραστηριότητα- **είναι η αντίστροφη εικόνα του χρέους το οποίο καλείται σήμερα να πληρώσει η μεγάλη πλειοψηφία του λαού σ' αυτή τη χώρα.**
2. Σε 60 δισ. ευρώ ανέρχονται οι απώλειες από τη φοροδιαφυγή και την εισφοροδιαφυγή (των ευρύτερων αστικών στρωμάτων) τα τελευταία δέκα χρόνια, όσο δηλαδή ανέρχονται τα μέτρα του Μεσοπρόθεσμου προγράμματος για να μηδενιστεί το έλλειμμα. Μ' άλλα λόγια, **οι οφειλές που συσσώρευσαν οι καπιταλιστές έναντι του κράτους την περασμένη δεκαετία είναι όσα πρέπει να πληρώσει ο λαός την επόμενη πενταετία στο κράτος των καπιταλιστών.**

Δ. Κ.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΥΝ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΒΙΑ

Η επιτροπή μας καταγγέλλει την ωμή αστυνομική βία στην πλατεία Συντάγματος στις 18/9, σε συλλογικότητες που αναφέρονται στο ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ και που είχαν οργανώσει απογευματινή διαμαρτυρία ενάντια στα χαράτσια κυβέρνησης και τρόϊκας. Πριν καν ξεκινήσει η διαμαρτυρία, οι αστυνομικές δυνάμεις επιτέθηκαν στους συγκεντρωμένους (λίγες δεκάδες στην αρχή) τραυματίζοντας έναν συναγωνιστή.

Το κίνημά μας υπερασπίζεται και στέκεται αλληλέγγυο σε κάθε συλλογικότητα και αγωνιστή όταν εξασκείται η βία της εξουσίας και η κρατική καταστολή, ανεξάρτητα από το αν συμμετέχουν οργανωτικά στο κίνημά μας ή χρησιμοποιούνται παρεμφερή σύμβολα του κινήματός μας.

21/9/2011

Οι αιρετοί & ανακλητοί εκπρόσωποι της ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΑΓΩΝΑ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΟΥΜΕ ΤΗ ΚΡΙΣΗ ΤΟΥΣ

Προσωρινά σε,
http://www.facebook.com/groups/247707825274425/

Σχέδιο μετατροπής της ελληνικής οικονομίας σε δίκτυο "ειδικών οικονομικών ζωνών"

Τι έχει κάνει η κυβέρνηση σε εκείνους που πραγματικά ευθύνονται για την κατάρρευση των κρατικών εσόδων και μ' αυτόν τον τρόπο, για τις δραματικές περικοπές των δαπανών; Τίποτα άλλο εκτός από να τους ενθαρρύνει να συνεχίσουν να κερδοσκοπούν σε βάρος του λαού. Την ίδια στιγμή που η κυβέρνηση αφαιμάσσει και την τελευταία ρανίδα εισοδημάτων των εργαζομένων, ετοιμάζεται να μετατρέψει λίγο-πολύ ολόκληρη την οικονομία σε ένα δίκτυο "ειδικών οικονομικών ζωνών».

Μέχρι να γίνει κάτι τέτοιο, η τρόικα και η κυβέρνησή της δεν ενδιαφέρονται καθόλου για το πόσο βαθιά θα είναι η ύφεση (εφόσον αυτή δεν αποτελέσει ένα σημαντικό παράγοντα έκρηξης μιας επαναστατικής λαϊκής εξέγερσης ή ακόμα και επανάστασης). Αντίθετα, θεωρούν ότι **η ύφεση, η καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων είναι το αναγκαίο τίμημα της μετατροπής της Ελλάδας σε εξαγωγική οικονομία** αντί καταναλωτικής που είναι μέχρι σήμερα. Στόχος της κυβέρνησης είναι να κατακτήσουν οι εξαγωγές το 50% του ελληνικού ΑΕΠ από το 10% που είναι περίπου σήμερα!

Για να πραγματοποιηθεί, φυσικά, αυτό απαιτείται μια άνευ προηγουμένου εισαγωγή κεφαλαίων και τεχνογνωσίας από τις δυτικές ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις μιας και ο ελληνικός καπιταλισμός είναι "πνιγμένος", αυτή τη στιγμή, από την έλλειψη ρευστότητας, αλλά και από την παντελή έλλειψη δαπανών για ανάπτυξη νέων τεχνολογιών. Πάνω απ' όλα, όμως, απαιτείται μια δραματική συρρίκνωση του κόστους εργασίας.

Αυτός είναι και ένας από τους δύο βασικούς στόχους της **ευρωπαϊκής "ομάδας κρούσης" που σύστησε η Κομισιόν, με επικεφαλής τον γερμανό τεχνοκράτη και "σοσιαλιστή" σύντροφο του Γ. Παπανδρέου, Χορστ Ραιχενμπαχ** (ο άλλος είναι η παροχή συγκεκριμένων και εξειδικευμένων προτάσεων επίτευξης των δημοσιονομικών στόχων της τρόικας στην Ελλάδα). Εγκατεστημένη εδώ και δύο μήνες σε Βρυξέλλες και Αθήνα, αποτελεί τον **επίσημο πράκτορα των Ευρωπαίων (και κυρίως των γερμανών) καπιταλιστών για την ανίχνευση "ασφαλών" επενδυτικών ευκαιριών** στην Ελλάδα γενικά και στις περιφέρειες της ιδιαίτερα.

Με χρηματοδότηση από το ΕΣΠΑ (πρώην Κοινοτικό Πρόγραμμα Στήριξης) δηλαδή χρήματα των Ευρωπαίων φορολογουμένων, τα δάνεια της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων και της γερμανικής κρατικής επενδυτικής τράπεζας KfW (η οποία παρέχει και τη γερμανική δόση στο δάνειο της τρόικας προς την Ελλάδα...) σχεδιάζεται **ένα πλάνο εξαγοράς ή υπενοικίασης σε εξευτελιστικές τιμές:**

- **των δημόσιων επιχειρήσεων κοινής ωφέλειας (ιδιωτικοποιήσεις ΔΕΗ, ΕΥΔΑΠ, ΕΛΠΕ, κλπ.)**
- **της γης για την δημιουργία αιολικών και ηλιακών πάρκων για την παραγωγή Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας**
- **των κερδοφόρων εξαγωγικών βιομηχανικών και γεωργικών επιχειρήσεων**
- **της... θάλασσας για την ανάπτυξη τουριστικών εγκαταστάσεων.**

Δύο είναι οι βασικές οικονομικές προϋποθέσεις που θέτουν οι ευρωπαίοι επενδυτές: **Ένα ειδικό και σταθερό φορολογικό-εργασιακό καθεστώς** και **η αποπληρωμή των γιγάντιων οφειλών των ελληνικών κρατικών αρχών και επιχειρηματιών προς αυτούς.** Πάνω από 500 εκ. ευρώ χρωστά μόνο το κράτος προς τους γερμανούς προμηθευτές (δηλαδή ένα ποσό που δεν μπορεί να πληρωθεί από το κράτος και τους εμπορικούς αντιπροσώπους των γερμανών βιομηχανών), ενώ η πρόταση του γερμανικής κυβέρνησης για να γίνει ελκυστική η επένδυση των επιχειρηματιών στην Ελλάδα είναι η δημιουργία "ειδικών οικονομικών ζωνών" όπου οι ίδιοι θα επιβαρύνονται κατά 50% λιγότερο με έξοδα για πληρωμή φόρων, ασφαλιστικών εισφορών και μισθών.

Η επόμενη μέρα της χρεοκοπίας, αν δεν ανατρέψουμε τον καπιταλισμό

Αν μέχρι τώρα έχει γίνει στους περισσότερους σαφές πως το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου, το τσάκισμα των μισθών και των εργασιακών δικαιωμάτων δεν πρόκειται να σώσει τον ελληνικό καπιταλισμό από τη χρεοκοπία, από εδώ και στο εξής πρέπει να καταλάβουμε και κάτι άλλο, ίσως ακόμα πιο σημαντικό: **Ούτε η χρεοκοπία θα... σώσει τον ελληνικό καπιταλισμό!**

Και αυτό, για τέσσερις βασικούς λόγους:

1 Η μετατροπή της Ελλάδας σε Πολωνία (αντί Δανία...) του Νότου ακόμα και αν γινόταν με ρυθμούς-σοκ που επιβάλλει μια χρεοκοπία θα έπαιρνε πολύ αργά σε σχέση με τους ήδη υπαρκτούς ανταγωνιστές της στη φθηνή παραγωγή εξαγώγιμων προϊόντων: τις χώρες της νοτιοανατολικής Ευρώπης (πχ Βαλκάνια) και της Μεσογείου (Βόρεια Αφρική, Τουρκία και ευρύτερα Μέση Ανατολή).

2 Η βασική αγορά εισαγωγής ελληνικών προϊόντων (μαζί και της "πράσινης" ενέργειας που θα παράγεται στην Ελλάδα από γερμανικές επιχειρήσεις), **δηλαδή η Ευρώπη, εισέρχεται με γρήγορους ρυθμούς στην ύφεση και άρα σε συνθήκες μειωμένης κατανάλωσης** για τους ίδιους βασικά λόγους για τους οποίους λίγο νωρίτερα άρχισε η καταβύθιση του ελληνικού καπιταλισμού: τη γενικευμένη εφαρμογή ενός ευρω-Μνημονίου στη μία μετά την άλλη χάρη της Ε.Ε.

3 Η ιδιοκτησία των εξαγωγικών βιομηχανικών επιχειρήσεων θα έχει περάσει σε ευρωπαϊκά χέρια, με συνέπεια τα όποια κέρδη που αυτές αποκομίζουν να μεταφέρονται στις δυτικές μητροπόλεις, ενώ τα χρήματα που οι ίδιες εταιρείες αυτές θα αφήνουν στα κρατικά και ασφαλιστικά ταμεία θα είναι ούτως ή άλλως λιγότερα λόγω του "ειδικού καθεστώτος" που θα απολαμβάνουν.

4 Το νέο μοντέλο διακυβέρνησης προωθεί την οικονομική και διοικητική αυτονομία των περιφερειών (13 στην Ελλάδα) από το κεντρικό κράτος. Η πρώτη ουσιαστική στιγμή αυτής της διαδικασίας ήταν ο "Καλλικράτης" και η δραστική περικοπή δαπανών του κρατικού προϋπολογισμού προς τους ΟΤΑ. Η δεύτερη θα είναι η επιχείρηση αύξησης των εσόδων των ίδιων των ΟΤΑ και η απευθείας επαφής των τελευταίων με τις Βρυξέλλες, προκειμένου να αντεπεξέλθουν στις ανάγκες επιβίωσης τους με συνέπεια τη δημιουργία τοπικών προϋπολογισμών που θα ανταγωνίζονται τον κεντρικό, με χαμένο το δεύτερο.

Δ.Κ.

Σε απεργιακό πυρετό

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΕΣ

Στην αιχμή της ταξικής πάλης ενάντια στα καταστροφικά μέτρα της κυβέρνησης της Τρόικας βρέθηκαν, την τελευταία εβδομάδα του Σεπτέμβρη τα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς. Με μια σειρά επαναλαμβανόμενες απεργίες, στο ΜΕΤΡΟ, ΗΣΑΠ, Προαστιακό, Τρόλεϋ και λεωφορεία, δημιούργησαν μια κατάσταση σχεδόν ακήρυκτης γενικής απεργίας στην πρωτεύουσα.

Η κυβέρνηση αντέδρασε με απειλές, ότι οι απώλειες εσόδων φέρνουν τις επιχειρήσεις σε κατάσταση χρεοκοπίας, ενώ η διοίκηση του ΜΕΤΡΟ προσέφυγε στα δικαστήρια για κηρύξουν παράνομη και καταχρηστική την απεργία, γεγονός που πέτυχαν, αλλά... μετά εορτής ή μετά παρέλευσης του ωραρίου.

Ωστόσο, από την Πέμπτη 29/9 αναστέλλονται οι κινητοποιήσεις στις συγκοινωνίες. Η αναστολή δεν μπορεί παρά να είναι προσωρινή αφού κανένα από τα θέματα που οδήγησαν τους εργαζόμενους στις συγκοινωνίες σε συνεχόμενες απεργίες δεν έχει λυθεί. Νέος γύρος κινητοποιήσεων αναμένεται να ξεκινήσει από τη Δευτέρα 3 Οκτωβρίου.

Στο μεταξύ, οι πρόεδροι των εταιρειών δεν παρέδωσαν λίστες εργαζομένων που θα έβγαιναν σε εφεδρεία, επικαλούμενοι έλλειψη προσωπικού. Οι εργαζόμενοι δεν είναι διατεθειμένοι να δουν τα ονόματά τους στις λίστες εφεδρείας. Ο νόμος για την εφεδρεία παρουσιάζει σοβαρές νομικές ελλείψεις. Και ο υπουργός Ραγκούσης υπόσχεται να επανέλθει δριμύτερος... τον Νοέμβρη. Όμως δεν είναι μόνο η εφεδρεία που απασχολεί τους εργαζόμενους και τον Ραγκούση. Ο νόμος που πέρασε πέρυσι για τις συγκοινωνίες έχει μπλοκάρει στην εφαρμογή του συνολικά. Με εξαίρεση τις μετατάξεις, εθελούσιες και υποχρεωτικές, δεν έχουν προχωρήσει ούτε τα νέα οργανογράμματα – που χτίζονται με άξονα την κατάργηση των οργανικών θέσεων – ούτε οι νέοι κανονισμοί εργασίας – που κτίζονται πάνω στην αυθαιρεσία του διευθυντικού δικαιώματος. Σαν να μην έφτανε αυτό, οι απεργίες και οι κινητοποιήσεις σε άλλες 150 εταιρείες και υπηρεσίες του δημοσίου δημιουργούν εκρηκτικό κλίμα συνολικά.

Όμως και οι μετατάξεις δημιούργησαν πολύ μεγαλύτερα προβλήματα από αυτά που υποτίθεται ότι θα έλυναν. Καταρχήν η απομάκρυνση εκατοντάδων εργαζόμενων δημιούργησε αξεπέραστα προβλήματα στην λειτουργία των συγκοινωνιών. Πρόσφατο παράδειγμα είναι αυτό στους ΗΣΑΠ που βρέθηκαν σε μία ημέρα να μην μπορούν να λειτουργήσουν το δίκτυο εξαιτίας της έλλειψης σταθμαρχών και ηλεκτροδηγών. Ο πρόεδρος της ΣΤΑΣΥ (ένωση των εταιρειών ΤΡΑΜ, ΗΣΑΠ, ΜΕΤΡΟ) Σπυράκος, αναγκάστηκε σε παραίτηση από τον Ραγκούση αφού προηγουμένως εργαζόμενοι τον εκδίωξαν κακήν κακώς από το μέγαρο των ΗΣΑΠ. Στην ΕΘΕΛ τα πράγματα είναι χειρότερα καθώς είναι εμφανής η αδυναμία λειτουργίας μετά την κατάργηση γραμμών, τον περιορισμό των δρομολογίων και την αποτυχία του επανασχεδιασμού του συγκοινωνιακού έργου που υποσχόταν το υπουργείο. Τα μπλε λεωφορεία έγιναν πιο αραιά, πιο αργά και πιο ακριβά. Όμως και στο μετρό, έξι σταθμοί και το νέο αμαξοστάσιο στον Ελαιώνα παρόλο που η κατασκευή τους έχει σχεδόν ολοκληρωθεί δεν μπορούν να λειτουργήσουν εξαιτίας της έλλειψης προσωπικού. Ο εκσυγχρονισμός των συγκοινωνιών ώστε να καταστούν πιο λειτουργικές και εξυπηρετικές για τον επιβάτη όπως έλεγε πέρυσι ο Ρέππας οδήγησε τελικά στο αντίθετο, στην αποδιοργάνωση και την διάλυσή τους. Και το χειρότερο οδηγεί αντί στην μείωση των χρεών και των ελλειμμάτων τους στην ραγδαία μείωση της επιβατικής κίνησης και των εσόδων και στην ακόμη μεγαλύτερη υπερχρέωσή τους.

Από την άλλη μεριά πού βρίσκονται σήμερα τα συνδικάτα των συγκοινωνιών; Θα μπορέσουν οι εργαζόμενοι να αποκρούσουν την ολομέτωπη επίθεση της κυβέρνησης και να δώσουν λύσεις στο αδιέξοδο των συγκοινωνιών; Οι συνεχόμενες απεργίες την προηγούμενη εβδομάδα με τα υψηλότερα ποσοστά συμμετοχής απέδειξαν την αγωνιστική διάθεση και το υψηλό ηθικό που υπάρχει στους εργαζόμενους. Η αποτυχία συντονισμού, οι διαρκείς διαφωνίες σε σημείο ανοιχτών συγκρούσεων που τελικά κατέληγαν σε διασπαστικές δράσεις, ο συντεχνιακός χαρακτήρας, έδειξαν τα όρια των συνδικαλιστικών ηγεσιών. Η δημιουργία ενός ενιαίου μετώπου των εργαζόμενων από τα κάτω θέτει αυτόματα σε κίνδυνο το προνόμιο της γραφειοκρατίας να είναι ο μοναδικός ρυθμιστής και διαμεσολαβητής των εργατικών διεκδικήσεων. Η επιρροή της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας παραμένει πολύ ισχυρή μπλοκάροντας έτσι την ενότητα των εργαζόμενων και την ενοποίηση των αγώνων. Όμως η σταθερότητα της γραφειοκρατίας θα εξαρτηθεί από την όξυνση της κατάστασης στις συγκοινωνίες και γενικότερα. Ήδη η αναποφασιστικότητα των γραφειοκρατών οδήγησε σε πολλές περιπτώσεις στην αυτενέργεια και την αυτοοργάνωση των εργαζόμενων. Στην γενική συνέλευση της ΕΘΕΛ την περασμένη Δευτέρα, η απόφαση για 48ωρη απεργία πάρθηκε ενάντια στις προτάσεις της ηγεσίας του συνδικάτου. Στον ΟΣΕ το συντονιστικό της κατάληψης του μεγάρου του ΟΣΕ εκβίασε την ηγεσία της ΠΟΣ να καλέσει γενική συνέλευση και να πάρει αποφάσεις για κινητοποιήσεις. Η δημοσιονομική κρίση και η οικονομική χρεοκοπία είναι στη βάση των κυβερνητικών αποφάσεων για την υποβάθμιση, εργολαβοποίηση και τελικά διάλυση των συγκοινωνιών. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία θα βρεθεί πολύ σύντομα στις συμπληγάδες των κυβερνητικών σχεδίων από την μια και της επιθετικότητας των εργαζόμενων από την άλλη.

Παν. Αλ.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ενάντια στο ξεπούλημα της ΛΑΡΚΟ

Η σκηνή έχει στηθεί απέναντι ακριβώς από τη γιγάντια μεταλλική μάζα του εργοστασίου της ΛΑΡΚΟ, στην άλλη πλευρά του κολπίσκου της Λάρυμνας. Τα καμίνια, στο φόντο, δουλεύουν στο φουλ για να ανταποκριθούν στις υψηλές απαιτήσεις παραγωγής σιδηρονικελίου της τελευταίας περιόδου. Οι φλόγες τους μοιάζουν ν' αγγίζουν τον κατάμαυρο ουρανό, ενώ συχνά πυκνά ακούγονται σειρήνες και ειδοποιητήρια από μεγάφωνα που ουρλιάζουν. Ο αέρας, όπως πάντα, βαρύς και βρώμικος. Η αναπνοή δύσκολη. Η κάπνα και η στάκτη καλύπτουν τα πάντα, όπου κι αν πάσει, όπου κι αν σταθεί. Κι όμως αυτές δεν είναι κάποιες έκτακτες, εξαιρετικές συνθήκες. Είναι η καθημερινότητα στη ζωή της περιοχής. Αν μπορεί όλο αυτό να ονομαστεί ζωή.

Μέσα στο εργοστάσιο που εμείς αντικρίζουμε με δέος από μακριά, χιλιάδες «μυρμήγκια» δουλευόνταν αδιάκοπα, 24 ώρες το 24ωρο, παράγοντας πλούτο, μέσα σε απόκοσμα ψηλές θερμοκρασίες και σε κακοσυντηρημένες εγκαταστάσεις. Κάθε βάρδια που αλλάζει είναι κι ένας νέος γύρος «ρώσικης ρουλέτας». Το 2009 και οι 3 νεκροί από το σκάσιμο της καμίνου δεν είναι δα και μακριά.

Γι' αυτούς τους εργάτες, γι' αυτά τα εργατικά «μυρμήγκια» που δεν ξαποσταίνουνε ποτέ, διοργανώθηκε η συναυλία της 17ης Σεπτέμβρη. Για το δικό τους μέλλον και για το μέλλον όλης της περιοχής αλλά κι όλης της εργατικής τάξης, γέμισε μουσικές η παραλία της Λάρυμνας. Η «Ανεξάρτητη Συνδικαλιστική Κίνηση Εργαζόμενων ΛΑΡΚΟ» η «Πρωτοβουλία για Ανεξάρτητο Κέντρο Αγώνα Εργατών» και η «Επιτροπή Κατοίκων» της περιοχής, με συνθήματα ενάντια στο ξεπούλημα της ΛΑΡΚΟ, στην καταστροφή του περιβάλλοντος και την κρατική καταστολή, είχαν οργανώσει τη συναυλία. Δεκάδες ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα, ντόπιοι και από την Αθήνα, είτε όρθιοι μπροστά στη σκηνή, είτε συμμετέχοντας από τα γύρω μαγαζιά. Πάνω στη σκηνή έπαιξαν με πάθος μουσική οι Splash, οι Grain και οι Celuta Red. Κάθε ένας κατέθεσε και την ψυχή του δίνοντας μια νότα αλληλεγγύης στον σκληρό αγώνα που έχουν μπροστά τους οι εργαζόμενοι της επιχείρησης. Στο ίδιο πνεύμα προηγήθηκαν σύντομες ομιλίες από εργαζόμενους της ΛΑΡΚΟ, από εκπρόσωπο της «Πρωτοβουλίας για ένα Ανεξάρτητο Κέντρο Αγώνα Εργατών» αλλά και μέλους του Εργατικού Κέντρου Λιβαδειάς.

Η αίσθηση με την οποία έμειναν όλοι οι παριστάμενοι στο τέλος της βραδιάς, είναι πως αυτή η συναυλία αποτελεί μια ελπιδοφόρα πρώτη πράξη πολιτικής παρέμβασης στη πολύπαθη αυτή περιοχή. Τα μεγάλα καθήκοντα είναι αυτά που έρχονται μπροστά μας βαραίνοντας με ευθύνες πριν απ' όλα τα πιο μαχητικά και πρωτοπόρα στοιχεία μέσα στο εργοστάσιο της ΛΑΡΚΟ, που πρέπει να δώσουν σκληρούς αγώνες ενάντια σε εργοδοσία και συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες κάθε χρώματος, για να ανοίξουν τον δρόμο στην αγωνιστική κινητοποίηση των εργατών.

Το ξεπούλημα της ΛΑΡΚΟ με τις επαπειλούμενες απολύσεις και περικοπές είναι απειλή για την επιβίωση των εργατών της αλλά και των κατοίκων των γύρω περιοχών. Ταυτόχρονα είναι και αγώνας που αφορά ολόκληρη την εργατική τάξη που πρέπει να παλέψει για την ανατροπή του σχεδίου ιδιωτικοποιήσεων σε κάθε δημόσια επιχείρηση, για την ανατροπή των μνημονίων κι όλων των άθλιων μέτρων που ήρθαν ή θα έρθουν. Ο αγώνας ενάντια στο εσπευσμένο ξεπούλημα μιας από της μεγαλύτερες βιομηχανίες της χώρας είναι αγώνας ενάντια στην ίδια την χρεοκοπία τους, είναι αγώνας ενάντια στον ίδιο τον καπιταλισμό και στο χρεοκοπημένο κράτος του. Θέλουν να πουλήσουν ό,τι μας ανήκει βλέποντας μπροστά τους την κατάρρευσή τους, θέλουν να μας οδηγήσουν στη βαρβαρότητα προτού τους «αποσύρουμε» από το προσκήνιο της Ιστορίας. Ούτε σπθαμή πίσω, ο πόλεμος έρχεται και πρέπει να μας βρει έτοιμους, σε κάθε εργοστάσιο και σε κάθε γειτονιά, με επιτροπές δράσης και κέντρα αγώνα.

Ο δρόμος για μια πιο οργανωμένη παρέμβαση και ξεσηκωμό της Λάρυμνας έχει ήδη ανοίξει...

Κώστας Απ.

Δίκη Σίμου Σεϊσίδη – Αρη Σειρηνίδη

Με γοργούς ρυθμούς προχώρησε η δίκη των Σίμου Σεϊσίδη – Αρη Σειρηνίδη στο Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο Αθήνας, την Τετάρτη 28 Σεπτεμβρίου 2011 και με τον ίδιο ρυθμό αναμενόταν να συνεχιστεί την Παρασκευή 30/9.

Αποκρουστικά εντυπωσιακή ήταν η παρουσία ενόπλων μασκοφόρων αστυνομικών των ΕΚΑΜ μέσα και έξω από τη δικαστική αίθουσα, προφανώς για να τονίσουν τον «μη πολιτικό», κατά τον εισαγγελέα, αντιτρομοκρατικό χαρακτήρα της δίκης. Γιατί βεβαίως, ο κατηγορούμενος με βαρειές κατηγορίες, για απόπειρα ανθρωποκτονίας κατά αστυνομικού, Σίμος Σεϊσίδης, σακατεμένος, με ένα πόδι, μετά τον πυροβολισμό του αστυνομικού δεν μπορεί να θεωρηθεί ούτε ύποπτος φυγής ούτε κίνδυνος για οποιονδήποτε από τους διώκτες του. Επιπλέον, ο Άρης Σειρηνίδης, αθώος για τις κακουργηματικού βαθμού κατηγορίες, εδώ δικάζεται μόνο για μια πλημμελημματικού χαρακτήρα κατηγορία.

Πόσο αδέκαστοι και ανεπηρέαστοι μπορεί να είναι οι παράγοντες της δίκης, αυτής της δικαιοσύνης, που δικαίως δέχεται πυρά ως ταξική, όταν δεκάδες κουκουλοφόροι ΕΚΑΜίτες με προτεταμένα αυτόματα, σημαδεύουν τους κατηγορούμενους;

Στην έναρξη της δίκης, στις 21/9, μόλις φίλοι του κατηγορούμενου φώναξαν «δολοφόνε Μπόκο» κατά του αστυνομικού που πυροβόλησε πισώπλατα τον Σ. Σεϊσίδη, οι κουκουλοφόροι αστυνομικοί και άλλοι με πολιτικά μετέτρεψαν τη δικαστική αίθουσα σε ριγκ, με κεφαλοκλειδώματα, μπουνιές και κοντακιές, αν και τυπικά την ευθύνη της τάξης την έχει η ειδική φρουρά αστυνομίας που είναι αποσπασμένη στο δικαστήριο, ο δε πρόεδρος του δικαστηρίου έχει την ευθύνη να διατάξει μέτρα για τη διαφύλαξη της τάξης εάν χρειαστεί. Είναι η αντιτρομοκρατική υπεράνω των δικαστηρίων; Και πως διαφυλάσσεται η δημοσιότητα της δίκης όταν οι ασφαλίτες με πολιτικά έχουν καταλάβει σχεδόν όλα τα έδρανα και δεν αφήνουν τους φίλους και συγγενείς των κατηγορουμένων να παρακολουθήσουν τη δίκη;

Στο αίτημα της υπεράσπισης να φύγουν από την αίθουσα οι ένοπλοι κουκουλοφόροι το δικαστήριο υπήρξε αρνητικό.

Αν και οι (αστυνομικοί) μάρτυρες κατηγορίας προσήλθαν στο δικαστήριο «διαβασμένοι», οι καταθέσεις τους διέψευδαν τον βασικό μάρτυρα κατηγορίας αστυνομικό Μπόκο που υποτίθεται πως δέχθηκε απειλή με όπλο από τον καταδιωκόμενο Σεϊσίδη και γι' αυτό τον πυροβόλησε. Η εκδοχή του μάρτυρα κατηγορίας ότι ο Σεϊσίδης προσπάθησε να τον πυροβολήσει, δεν μπορούσε να εξηγήσει το αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι ο Σεϊσίδης δέχθηκε τη σφαίρα από πίσω, και μάλιστα με φορά από κάτω προς τα πάνω. Επιπλέον το όπλο που θεωρείται ότι κατείχε, ήταν καθαρό και δεν φαίνεται να υπάρχουν αποτυπώματα!

Μια περίπτωση που κάτω από άλλες συνθήκες θα ήταν οπλοκατοχή - αδίκημα σε βαθμό πλημμελήμματος- έχει αναχθεί σε κακουργηματική πράξη τόσο για δικαιώσει τον αστυνομικό που πυροβόλησε στο πόδι μεν, αλλά άφησε κουτσό το θύμα, όσο και τα αντιτρομοκρατικά σενάρια της ΓΑΔΑ και του υπουργείου Προστασίας.

Η δίκη θα συνεχιζόταν την Παρασκευή με μάρτυρεες υπεράσπισης.

Η βιομηχανία δικών καλά κρατεί...

Στις 5 Οκτωβρίου δικάζονται οι πολιτικοί κρατούμενοι του Ε.Α. Νίκος Μαζιώτης, Πόλα Ρούπα, Κώστας Γουρνάς και μαζί τους οι Σαράντος Νικητόπουλος, Χριστόφορος Κορτέσης, Βαγγέλης Σταθόπουλος, Μαρί Μπεραχά και Κώστας Κάτσενος με μόνη ανάμιξη τις φιλικές τους σχέσεις με τους προηγούμενους.

Εν όψει της δίκης, το Σαββατο 1η Οκτωβρη, στις 12 το μεσημερι, οργανώνεται πορεία από το Συνταγμα και βραδυνή συναυλία στην πλατεία Εξαρχείων.

* Την Τετάρτη 5 Οκτωβρίου δικάζεται ο σύντροφος Ν.Κ. για τα γεγονότα της 6ης Δεκεμβρίου 2009, όταν αστυνομικοί της ομάδας ΔΕΛΤΑ έπεσαν πάνω στη διαδήλωση που οργανώθηκε στην επέτειο της δολοφονίας του 15χρονου Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου. Από την επίθεση με τις μοτοσυκλέτες χτυπήθηκε βαρειά η σ.Αγγελική Κουτσουμπού, γνωστή για την αντιδικτατορική της δράση ως στέλεχος του ΕΕΚ.

Ο σ. Ν. Κ. είναι αυτός που κράτησε τον αστυνομικό που χτύπησε με τη μηχανή του τη σ. Αγγελική Κουτσουμπού, λέγοντάς του «που πας, σκότωσες άνθρωπο». Έτσι, για την περίπτωση αυτής της ωμής -και δολοφονικού τύπου αστυνομικής βίας- έχουμε έναν συγκεκριμμένο και επώνυμο αστυνομικό εναντίον του οποίου έχει ασκηθεί δίωξη.

Οι κατηγορίες με τις οποίες παραπέμπεται ο Ν.Κ. είναι αντίσταση κατά της αρχής, εξύβριση, διατάραξη κοινής ειρήνης κλπ.

Ανάλγητη η πολιτική Λοβέρδου

Περικοπές των συντάξεων και στους ψυχικά πάσχοντες

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ

Αν και αναμενόμενη, η υπουργική απόφαση για το καθορισμό του ποσοστού της κατακράτησης των συντάξεων των περιθαλπομένων σε δημόσια ιδρύματα χρόνιας παραμονής και σε εξωνοσοκομειακές στεγαστικές δομές αποτέλεσε, παρ' όλα αυτά, ένα καινούργιο σοκ.

Με ποσοστά κατακράτησης που κυμαίνονται από 40% (για συντάξεις μέχρι 360 ευρώ) και 50% (για συντάξεις 360-500 ευρώ) και φτάνουν μέχρι το 80% (για συντάξεις πάνω από 1500 ευρώ) ο Λοβέρδος σπεύδει, για μιαν ακόμα φορά, να ενσαρκώσει τον ανενδοίαστο απανθρωπισμό του αχαλίνωτου νεοφιλελευθερισμού που υπηρετεί, στοχεύοντας ακριβώς στον (και διευρύνοντας στο έπακρο τον) χώρο της κοινωνικής οδύνης : οι πιο αδύναμοι, οι πιο ευάλωτοι σ' αυτή την κοινωνία, αυτοί πρέπει να πληρώσουν, όσο πιο λίγα παίρνουν κάποιοι (οι περισσότεροι), τόσο πιο πολλά πρέπει να δώσουν, όσο μικρότερη διαπραγματευτική δύναμη έχει μια κοινωνική ομάδα, τόσο μεγαλύτερη η αφαίμαξη, όσο λιγότερα περιθώρια έχουν κάποιοι για ένταξη στον κοινωνικό ιστό, τόσο περισσότερο πρέπει να εκτοπιστούν εκτός αυτού, όσο πιο πολύ έχουν οδηγηθεί να διάγουν μια 'ζωή στα όρια', τόσο περισσότερο σπρώχνονται εκτός ζωής.

Είναι, πλέον, σαφές ότι επιχειρήματα όπως, πχ, ότι τα ταμεία ήδη πληρώνουν νοσήλια για τη φροντίδα στο όποιο δημόσιο ίδρυμα, ή ότι τα χρήματα των συντάξεων αυτών, συνήθως, ίσα που φτάνουν για την κάλυψη των στοιχειωδών αναγκών της καθημερινότητας, δεν πρόκειται να πείσουν και δεν έχει πια νόημα να απευθύνονται στα εκτελεστικά όργανα της τρόικας, των οποίων το κύριο μέλημα και ανησυχία, ακριβώς τη στιγμή που ξεχαρβαλώνουν το 'σύμπαν' για να εφαρμόσουν τους όρους για την 5η δόση του τοκογλυφικού δανείου, είναι τι θα έχει απομείνει να ξεχαρβαλώσουν προκειμένου να ικανοποιηθούν οι όροι για την 6η δόση μετά δύο μήνες.

Γεγονότα ακραία, όπως αυτό της απροκάλυπτης, και δια μιας υπουργικής απόφασης, καταλήστευσης των συντάξεων των πιο αδύναμων στρωμάτων (γεγονότα που κινδυνεύουν, την επόμενη μέρα, να 'χάνονται' μέσα στον καταιγισμό των εξελίξεων), είναι, πολύ περισσότερο από άλλα, ενδεικτικά του βάθους και του χαρακτήρα της κρίσης που διερχόμαστε και της πολιτικής που ασκείται προκειμένου να εφαρμοστούν τα οικονομικά μέτρα του 'μνημονίου': όσο κι' αν πολλοί δυσκολεύονται ακόμα να (αφήσουν τον εαυτό τους να) το δεχτούν, η πολιτική αυτού του αχαλίνωτου νεοφιλελευθερισμού, ενός καπιταλισμού στην θανάσιμη αγωνία του, για την επιβολή αυτών των μέτρων κινείται ακριβώς στις γραμμές που οδηγούν στην κοινωνική εξόντωση διαφόρων ομάδων (ψυχικά ασθενών, 'αναπήρων', μεταναστών, νεόπτωχων, ανέργων, επισφαλώς εργαζομένων κοκ), στον κρατικό ρατσισμό και στον φασισμό [...].

1/8/2011

Οι μαθητές στους δρόμους & στις καταλήψεις

Κύμα καταλήψεων στα σχολεία

[Μετά τις καταλήψεις στα πανεπιστήμια, τη σκυτάλη παίρνουν τα σχολεία. Την Τετάρτη 28 Σεπέμβρη πραγματοποιήθηκε σύσκεψη της κυβέρνησης με θέμα τις καταλήψεις στα σχολεία, παρουσία της υπουργού παιδείας, του υφυπουργού Προστασίας του Πολίτη, του υπουργού δικαιοσύνης, και του ίδιου του πρωθυπουργού. Η συνάντηση είναι ενδεικτική του αδιεξόδου, αλλά και των φόβων της κυβέρνησης μπροστά στο ογκούμενο κίνημα της νεολαίας σε σχολεία και σχολές. Αν δε λάβουμε υπόψη μας τις αρμοδιότητες των συμμετεχόντων καταλαβαίνουμε ότι το μόνο που τους έχει απομείνει ως απάντηση στα ζητήματα της νεολαίας είναι η πιο άγρια καταστολή. Μετά την κυβερνητική σύσκεψη την σκυτάλη πήρε ο εισαγγελέας που διέταξε δίωξη κατά καταληψιών μαθητών!]

Οι μαθητές στους δρόμους και στις καταλήψεις

Η έναρξη τις σχολικής χρονιάς βρίσκει σε *κατάληψη* περισσότερα από *600 σχολεία σε όλη τη χώρα.* Ο "αγιασμός" αρκούσε για να φανούν οι ελλείψεις σε βιβλία, καθηγητές, υποδομές. Το "νέο σχολείο" της Διαμαντοπούλου -όπως και το "νέο πανεπιστήμιο" αντίστοιχασημαίνει την πλήρη διάλυση της δημόσιας και δωρεάν παιδείας, τη βίαιη προσαρμογή της εκπαίδευσης στις ανάγκες της χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού. Τα νέα μέτρα-σοκ τα οποία θα επιβληθούν τους επόμενους μήνες σε ολόκληρο το δημόσιο θα οδηγήσουν τη συντριπτική πλειοψηφία των σχολείων στην αδυναμία κάλυψης ακόμα και των στοιχειωδών αναγκών λειτουργίας τους και μαζί σε νέα λουκέτα-συγχωνεύσεις.

Όλα τα κατειλημμένα σχολεία πρέπει να προχωρήσουν στον συντονισμό τους και την οργάνωση ενός συντονιστικού καταλήψεων ανά περιοχή στη βάση γενικών συνελεύσεων των μαθητών σε κάθε σχολείο. Οι μισθοί των δημοσίων υπαλλήλων, οι συντάξεις και τα επιδόματα τσακίζονται, η δημόσια περιουσία ξεπουλιέται, οι εργασιακές σχέσεις ελαστικοποιούνται και η ανεργία μαζικοποιείται για να πληρώνονται οι διεθνείς τοκογλύφοι και να "αποφεύγεται" διαρκώς μια χρεοκοπία που τελικά είναι παρούσα και βαθαίνει ολοένα και περισσότερο. Τα μεγαλύτερα θύματα της καπιταλιστικής χρεοκοπίας είναι οι εργαζόμενοι και άνεργοι εργάτες και ειδικά οι νέοι. Μας καταδικάζουν στην ανεργία και στην πείνα για να σώσουν το τομάρι τους, τα κέρδη και το σύστημά τους. Ας κάνουμε τα όνειρά μας τους χειρότερους εφιάλτες τους!

Ένα κοινό αγωνιστικό και αντιγραφειοκρατικό κέντρο αγώνα της νεολαίας, των μαθητών, φοιτητών, των ανέργων και εργαζόμενων νέων, είναι αναγκαίο όσο ποτέ, μαζί και ο συντονισμός με όλα τα μαχόμενα κομμάτια της εργατικής τάξης. Δεν υπάρχει διέξοδος από την κρίση της καπιταλιστικής, κρατικής και ιδιωτικής εκπαίδευσης και την κρίση του καπιταλισμού χωρίς έξοδο από τον ίδιο τον καπιταλισμό, χωρίς την ανατροπή αυτού του κανιβαλικού συστήματος. *Πρέπει να παλέψουμε άμεσα για την ανατροπή της κυβέρνησης* του ΠΑΣΟΚ που μας καταστρέφει το παρόν και το μέλλον, αλλά και κάθε άλλης επίδοξης κυβέρνησης των αφεντικών που θα μας βάλει να πληρώσουμε τα σπασμένα της δικής τους κρίσης. Μαζί με τους φοιτητές και τους εργάτες να παλέψουμε για μια γενική απεργία διαρκείας μέχρι να συντρίψουμε την δαομίσητη κυβέρνηση και το κράτος τους. Να διαγράψουμε του χρέος και να εθνικοποιήσουμε όλους τους βασικούς τομείς της οικονομίας χωρίς αποζημίωση, κάτω από εργατικό έλεγχο και διαχείριση.

Το καπιταλιστικό σύστημα του ατομικού κέρδους χρεοκόπησε. Ήρθε η ώρα να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας, να απαλλοτριώσουμε το κεφάλαιο και με όπλο μας την Διαρκή Επανάσταση να μη σταματήσουμε την επαναστατική δράση μέχρι να καταστραφεί το χρεοκοπημένο σύστημα τους. Για τον παγκόσμιο ελευθεριακό κομμουνισμό!

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ, ΣΕ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ-ΕΕΚ

Καταλήψεις στα σχολεία
Εκδήλωση ΟΕΝ
Δημαρχείο Χολαργού
Κυριακή 2 Οκτωβρίου 2011, ώρα 6 μ.μ.

ΝΑ ΔΙΚΑΣΤΟΥΝ ΟΙ ΑυδαιρεCιεS...

Στις 22 Σεπέμβρη δικάζονταν στα δικαστήρια της Ευελπίδων δυο συνδικαλιστές, μέλη της Συνέλευσης Βάσης Εργαζομένων Οδηγών Δικύκλου (ΣΒΕΟΔ), οι Ανδρέας Γιαννάκης και Κυριάκος Μουτίδης. Η δίκη αναβλήθηκε λόγω συμμετοχής των δικαστικών υπαλλήλων στη στάση εργασίας του συλλόγου τους. Η νέα δικάσιμος προσδιορίστηκε για τις 28 Σεπεμβρίου 2012.

Όμως, αξίζει να θυμηθούμε την ιστορία αυτής της συνδικαλιστικής δίωξης, ενδεικτική του ταξικού πολέμου που αναπτύσσεται, όπως την περιγράφει ο σ. Κ. Μ.

Η ιστορία μας με την μεγαλύτερη εταιρεία ταχυμεταφορών στην Ελλάδα ξεκινά από το 2007 όταν η διεύθυνση της ACS στέλνει εξώδικα σε 17 υπαλλήλους επιβάλλοντάς τους αλλαγή ειδικότητας. Συγκεκριμμένα, από πρωινούς οδηγούς τους μετέφερε βράδυ στο συσκευαστήριο προσπαθώντας να τους εξαναγκάσει σε παραίτηση. Αμεσα, το δημιουργημένο μόλις πριν 3 μήνες σωματείο μας (ΣΒΕΟΔ) αντέδρασε κηρύσσοντας απεργία και συμπαρασύροντας και το επιχειρησιακό που για 3 βδομάδες δεν είχε κάνει τίποτα.

Παρ' όλα τα κωλύμματα, η απεργία και ο αποκλεισμός της μητρικής στην Π. Ραλλη είχαν επιτυχία (12-7-2007), παρά τα περιπολικά, την κλούβα των ΜΑΤ, τους μπράβους και την προσπάθεια μελών του δ.σ. του επιχειρησιακού σωματείου να φέρουν αντιμέτωπα τα μέλη του σωματείου τους με τα μέλη του ΣΒΕΟΔ και τους με τους εργάτες για να τους επιβάλει την χρήση της ρουφιανο-συσκευης pda, η ΣΒΕΟΔ και το μέλος της στην ACS σ. Γιαννάκης είναι οι μόνοι που κρατάνε αταλάντευτη στάση και αρνούνται την χρήση της.

Η εταιρεία έχει ήδη "σκυλιάσει" να τον διώξει και μετά την επιθεώρηση εργασίας (4-11-2009) που αρνήθηκε να πάρει θέση και πήγε την υπόθεση σε δικαστήριο για εργατικές διαφορές, στα μέσα του Γενάρη του 2010 έστειλε εξώδικο που τον καλούσε να παρουσιαστεί στην επιτροπή του άρθρου 15 (αυτή απαρτίζεται από έναν δικαστή, έναν εκπρόσωπο του σ.ε.β. και ένα μέλος της γ.σ.ε.ε). Οι κατηγορίες ήταν εξύβριση και άρνηση εργασίας λόγω της μη χρήσης από μέρους του pda. Η απόφαση που βγήκε 3 μήνες μετά αποθέωσε την λογική του διευθυντικού δικαιώματος λέγοντας πως η άρνηση της χρήσης της συσκευής συνιστά άρνηση εργασίας (παρ' ότι παρέδιδε τον ίδιο αριθμό δεμάτων με τους υπόλοιπους...). Εγινε έφεση και η απόφαση βγήκε καταδικαστική· στις 12 Οκτώβρη με το που καθαρογράφηκε η απόφαση ο Α. Γιαννάκης λάμβανε το 22ο εξώδικο της εταιρείας που του κοινοποιούσε την απόλυση του.

Ετσι όλα συνεχίζονται και ένας αγώνας παίζεται χωρίς καθόλου να εχει τελειώσει, ειδικά σε εποχές που η κρίση του καπιταλισμού σπρώχνει σε αυυποχώρητο ταξικό αγώνα την κοινωνία. Ενδεικτική είναι η στάση του κράτους. Μια βδομάδα πριν την δίκη, στις 15 Σεπεμβρη, έστειλε διμοιρίες ΜΑΤ και προέβει σε προσαγωγές συναδέλφων σε μια ειρηνική διαμαρτυρία 3 περίπου ωρων έξω από το ντελιβεράδικο 'η πίτα της Αλεξάνδρας'. Ο εργοδότης αυθαιρετώντας και αυτος – δεν έχει σημασία τελικά το μέγεθος της επιχείρησης – ειχε απολύσει τον εργαζόμενο ενώ τραυματίστηκε με το μηχανάκι και όταν διαμαρτυρήθηκε του έστειλε και... μπράβους.

Κ.Μ.

Γενική πολιτική απεργία διαρκείας με ένα πρόγραμμα άμεσων μέτρων

Συνέχεια από τη σελίδα 1

- Όχι στα χαράτσια· κλιμακωτή και βαρειά φορολογία στο κεφάλαιο και στους πλούσιους· να δημευτεί η περιουσία των βλαμόγιων του πολιτικού συστήματος, του οικονομικού κατεστημένου, της μαφίας του ποδοσφαίρου, να μοιραστεί η εκκλησιαστική περιουσία στα φτωχά λαϊκά στρώματα της πόλης και της υπαίθρου.

Το ΕΕΚ καθεί τους πρωτοπόρους εργάτες και νέους να πυκνώσουν τις γραμμές του, να αυτοοργανωθούν στη βάση ενός προγράμματος διεκδικήσεων, όπως οι παραπάνω, για να αντιμετωπίσουμε την οικονομική χρεοκοπία που μας απειλεί με καταστροφή. Αν ένα τέτοιο πρόγραμμα είναι ασύμβατο με τον καπιταλισμό, δεν πρέπει κανείς να διστάζει. Αντί να καταστραφούν χιλιάδες και εκατομμύρια ζωές καλύτερα ας καταστραφεί ο καπιταλισμός και σε πνεύμα συλλογικότητας και αντίστασης να χτίσουμε μια άλλη κοινωνία, άξια του ονόματός της - την εργατική σοσιαλιστική κοινωνία χωρίς εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους, χωρίς αφεντικά και γραφειοκράτες.

ΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ 11ου ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΟΥ ΕΕΚ

[Στις 24 και 25 Σεπτεμβρίου, συνήλθε στην Αθήνα το 11ο Συνέδριο του Εργατικού Επαναστατικού Κόμματος. Μέσα σε κλίμα επαναστατικής αποφασιστικότητας και περίσκεψης συζητήθηκαν το σχέδιο θέσεων που παρουσίασε η απερχόμενη Κεντρική Επιτροπή για την παγκόσμια καπιταλιστική χρεοκοπία και την Ελλάδα, αλλαγές στο καταστατικό, μορφές αυτοοργάνωσης των μαζών και τα κοινωνικά κινήματα, το εργατικό - συνδικαλιστικό κίνημα, το κίνημα της νεολαίας, έγινε οικονομικός απολογισμός, τέθηκαν στόχοι οργανωτικής και πολιτικής ανάπτυξης και εκλέχθηκε νέα Κεντρική Επιτροπή.

Το σχέδιο θέσεων της Κ.Ε. ψηφίστηκε ομόφωνα. Εδώ δημοσιεύουμε το β' μέρος (το πρώτο μέρος δημοσιεύτηκε στο προηγούμενο φύλλο της ΝΠ.]

β΄ μέρος (τελευταίο)

Η καπιταλιστική Ελλάδα έχει μετατραπεί στο επίκεντρο της παγκόσμιας καπιταλιστικής χρεοκοπίας. Εάν παντού μιλάνε για τράπεζες-ζόμπι, ή και για κράτη-ζόμπι, η χρεοκοπημένη Ελλάδα του Μνημονίου, του Μεσοπρόθεσμου, του επ' αόριστον κοινωνικού κανιβαλισμού, έχει υποβιβαστεί μέσα σε δύο χρόνια σε ***ένα Κράτος-ζόμπι, με μια κυβέρνηση-ζόμπι, με τράπεζες-ζόμπι, στα νύχια μιας ΕΕ-ζόμπι,*** με το αίμα του λαού της να το πίνει ακόρταγα το παγκόσμιο κεφάλαιο επιβεβαιώνοντας την ονομασία που του έδωσε ο Μαρξ: βαμπίρ.

Ο βαμπιρισμός του κεφαλαίου φτάνει στα πιο ακραία του όρια όταν το κεφάλαιο από τις ίδιες τις εσωτερικές του αντιφάσεις έχει μπει σε διαδικασία αυτο-καταστροφής. Η τελευταία δεν σημαίνει καθόλου κι αυτόματη κατάρρευση. Ο Τρότσκυ είχε προειδοποιήσει, μιλώντας στο 2ο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς, ότι είναι ακριβώς την ώρα του πιο θανάσιμου κινδύνου που η αστική τάξη αναπτύσσει το «*άνθος της αντεπαναστατικής της στρατηγικής*». Οι τραγικές εμπειρίες του 20ου αιώνα επιβεβαίωσαν την προειδοποίηση. Αυτή, όμως, πρέπει να ειδωθεί διαλεκτικά στο φως της παρούσας κρίσης του 21ου αιώνα: η κεφαλαιοκρατία είναι υποχρεωμένη να αναπτύξει το «άνθος της αντεπαναστατικής στρατηγικής» της σε συνθήκες που έχουν αποτύχει οριστικά οι δύο διεθνείς οικονομικές εναλλακτικές στρατηγικές που ανέπτυξε κι εφάρμοσε για να αναχαιτίσει την εργατική τάξη την εποχή της καπιταλιστικής παρακμής, ο Κεϋνσιανισμός κι ο λεγόμενος «νεοφιλελευθερισμός». Οι ίδιες οι εξελίξεις των τελευταίων χρόνων, οι απόπειρες διεξόδου από τα ερείπια του νεοφιλελευθερισμού με διεύρυνση των δημόσιων ελλειμμάτων και του κρατικού χρέους - μια κλασσική συνταγή για τους Κεϋνσιανούς, απέτυχαν οικτρά, ενώ είναι εξίσου αδύνατη να συνεχιστεί η χρεοκοπημένη στρατηγική διέξοδος του νεοφιλελευθερισμού. Οι διάφοροι συνδυασμοί θραυσμάτων των δύο στρατηγικών έχουν επίσης αποτύχει. Απομένει στην κυρίαρχη τάξη μόνο ο συνδυασμός κοντοπρόθεσμων παρεμβάσεων με εντελώς εφήμερα αποτελέσματα και η ανοιχτά αντεπαναστατική πολιτική στρατηγική με την εντεινόμενη τάση προσφυγής στη χρήση εξωοικονομικής βίας, την κρατική καταστολή, τον κοινωνικό πόλεμο ή και την ανοιχτή στρατιωτική ιμπεριαλιστική επέμβαση, σε συνδυασμό με την χειραγώγηση, όπως στη Λιβύη.

Η αναμέτρηση επανάστασης κι αντεπανάστασης στη Βόρεια Αφρική και Μέση Ανατολή κάθε άλλο παρά σταμάτησε. Η ντόπια αντίδραση κι ο ιμπεριαλισμός έχουν αντεπιτεθεί προσπαθώντας να πνίξουν την επανάσταση είτε σφίγγοντάς την στην αγκαλιά τους στο όνομα της δημοκρατίας είτε με πολεμική παρέμβαση ή και με τα δυο. Ιδιαίτερα προσπαθούν να χειραγωγήσουν κάθε υπαρκτή αλλά δευτερεύουσα αντίφαση κληρονομημένη από το ιστορικό παρελθόν, την παρουσία και σύγκρουση διαφορετικών αρχαϊκών δομών και φυλετικών ή εθνοτικών και θρησκευτικών ταυτοτήτων.

Η πολιτική αντεπαναστατική στρατηγική, όμως, του κεφαλαίου, υπονομεύεται σε κάθε βήμα τόσο από την αντίσταση των μαζών όσο κι από την ιστορική χρεοκοπία οποιασδήποτε μακροπρόθεσμης καπιταλιστικής στρατηγικής διεξόδου από την χρεοκοπία. Μερικοί βιάστηκαν να θεωρήσουν ότι η κοινωνική επανάσταση σταμάτησε στην Αίγυπτο κι η αντεπανάσταση επικράτησε λόγω της συμμαχίας της στρατιωτικής κούντας με τους Ισλαμιστές. Οι συνεχιζόμενες εργατικές απεργίες ή και η ορμητική έφοδος και κατάληψη της σιωνιστικής πρεσβείας στο Κάιρο αρκούν για να δειχθεί ότι οι επαναστατικές δυνάμεις που ανέτρεψαν τον Μουμπάρακ στις 11ης Φεβρουαρίου κάθε άλλο παρά έχουν δαμαστεί. Στη Λιβύη, πάλι, ο ιμπεριαλισμός κατάφερε να εγκαθιδρύσει το προγεφύρωμά του, αλλά ταυτόχρονα αυτό κάθε άλλο παρά είναι σταθερό καθώς όχι μόνον η στρατιωτική αδυναμία τού ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού και η ρήξη Αμερικής–Ευρώπης στους κόλπους του ΝΑΤΟ έγιναν έκδηλες αλλά και έφεραν στην εξουσία ένα ετερόκλιτο άθροισμα αλληλοσυγκρουόμενων δυνάμεων, «καταφέρνοντας», 10 χρόνια μετά την 11η Σεπτεμβρίου, να έχει εγκατασταθεί σαν στρατιωτικός διοικητής της Τρίπολης ένας Ισλαμιστής, παλιός γνωστός συνεργάτης του Μπιν Λάντεν και της Αλ Κάϊντα!

Όσοι βιάζονται να θάψουν την επανάσταση θέλουν να κρύψουν τον δικό τους σκεπτικισμό ή και φόβο απέναντί της. Όποιος, όμως, υποτιμά τον ταξικό εχθρό, που απειλεί την ανθρωπότητα με βαρβαρότητα, αφοπλίζει τον λαό και τις επαναστατικές του δυνάμεις.

Θα ήταν θανάσιμη αυταπάτη να νομίζει κανείς ότι δεν αναπτύσσονται και στη σημερινή Ελλάδα τάσεις επιβολής της χρεοκοπίας του συστήματος πάνω στους εργαζομένους με τη βία της αντεπανάστασης. Ήδη ο Πάγκαλος μάς απειλεί με τανκς κι ο Βενιζέλος βρίζει συλλήβδην όλη την Μεταπολίτευση. Υπάρχει σκόπιμη και κατευθυνόμενη εκστρατεία για την πλήρη απαξίωση της περιόδου που ακολούθησε την κατάρρευση της χούντας με στόχο όχι τους αστούς πολιτικάντηδες της Βουλής αλλά τον λαό και τις δημοκρατικές του κατακτήσεις μετά το 1974. Γίνεται συχνά-πυκνά λόγος για την ανάγκη δικτατορίας όχι μόνο από τους Καραγιαφέρηδες, τους φασίστες και την άκρα δεξιά αλλά και από στελέχη του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ.

Εξάλλου, η αποσταθεροποίηση σε όλη την περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου, η δημιουργία άξονα Αθήνας - Λευκωσίας - Τελ Αβίβ, η πολεμική ένταση με την Τουρκία γύρω από την ΑΟΖ και τα κοιτάσματα του «Λεβιάθαν», δημιουργούν άμεση απειλή να χρησιμοποιηθεί ενάντια στις λαϊκές μάζες το χαρτί του εθνικισμού ή και του πολέμου από την μεριά εκείνων που έχουν πιο πολλού εξαπολύσει κοινωνικό πόλεμο ενάντια στις μάζες και έχουν μετατρέψει τον λαό σε έθνος αποκλήρων.

Το ΕΕΚ πρέπει να σταθεί στην πρώτη γραμμή της μάχης για την ανατροπή των σχεδίων της αντεπανάστασης, ενάντια στον χρυσαυγίτικο κι οποιοδήποτε φασισμό και ρατσισμό, τις συμμορίες του κεφαλαίου, ενάντια στα πολεμοκάπηλα σχέδια της άρχουσας τάξης, για την διάλυση του άξονα με τον σιωνιστικό ιμπεριαλισμό και την συναδέλφωση των λαών της περιοχής.

Είναι αυταπάτη κι αντιδραστική ουτοπία να περιμένει κανείς στην Ελλάδα ή κι οπουδήποτε αλλού ότι μέσα σ' αυτές τις ιστορικές συνθήκες θα βρεθούν φιλολαϊκές λύσεις με την άσκηση απλώς μαζικής πίεσης στους καπιταλιστές και την κυβέρνησή τους, μονοκομματική, δικομματική ή «εθνικής ανάγκης», με όποιο χρώμα κι αν αυτή μπογιατιστεί, πράσινο, μπλε, φαιό ή και ροζ με τόνους κόκκινου. Από αυτήν τη σκοπιά, είναι αποπροσανατολισμός να ζητά ή να περιμένει λύση μέσα από τις εκλογές στο δυσφημισμένο αστικό Κοινοβούλιο, με τον σχηματισμό μετωπικής κυβέρνησης με πυρήνα την Αριστερά, όπως λέει ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, ή μια «λαϊκή κυβέρνηση κι εξουσία» α la ΚΚΕ, χωρίς επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού, ή, ακόμα την άσκηση μαχητικής αντιπολίτευσης σε μια κεντροαριστερή ή «αριστερή» κυβέρνηση με αυτό που ορισμένοι στην «ριζοσπαστική αριστερά» ονομάζουν «μαζικό λαϊκό εκβιασμό».

Η διέξοδος μπορεί να ανοίξει με την αυτο-οργάνωση των εργατικών και λαϊκών μαζών και την συνειδητοποίησή τους μέσα από τους αγώνες τους, και με την συνειδητή παρέμβαση της πρωτοπορίας τους, σε ρήξη ανοιχτή με τον καπιταλισμό κι οποιαδήποτε κυβέρνηση του κεφαλαίου-βαμπίρ, για την ανατροπή τους. Απαιτείται η οργάνωση της μετάβασης από την σημερινή εκρηκτική κατάσταση της μαζικής λαϊκής οργής κι αγανάκτησης σε μια ανοιχτά επαναστατική κατάσταση διεκδίκησης της εξουσίας από την εργατική τάξη. Αυτή η μετάβαση δεν είναι το σύνολο μιας γραμμικής σειράς ρήξεων κι επιμέρους κατακτήσεων. Αντίθετα, οι όποιες νίκες δεν είναι παρά το επιμέρους αποτέλεσμα μιας συνολικής, μ' όλα τα ζιγκ ζαγκ και τις στροφές της, παρατεταμένης αναμέτρησης ανάμεσα σε επανάσταση κι αντεπανάσταση σε εθνική και διεθνή κλίμακα.

Αν η παγκόσμια κρίση του καπιταλισμού έχει κάνει ακόμα και τους αστούς να μιλούν για «επιστροφή του Μαρξ», η εμπειρία των μέχρι τώρα επαναστατικών λαϊκών εξεγέρσεων, από την αραβική Άνοιξη και τους αγώνες στην Ελλάδα από τον Δεκέμβρη του 2008 έως σήμερα κι ως την Πουέρτα ντελ Σολ, έδειξε ότι εκείνο που απαιτείται επειγόντως είναι μια ***επιστροφή στον Λένιν***, ένας Μπολσεβικισμός του 21ου αιώνα που διασώζοντας τα μαθήματα που έκαναν τη νίκη του Οκτώβρη δυνατή αλλά και τα μαθήματα από την θερμιδωριανή σταλινική αντίδραση, τον γραφειοκρατικό εκφυλισμό και την κατάρρευση. Τα εγκλήματα των γραφειοκρατιών και η δίκαιη απονομμοποίηση όλων των κομμάτων που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο υπηρετούν την αστική τάξη πραγμάτων δεν πρέπει να μετατραπούν σε φετιχισμό της ανοργανωσιάς και της φυγόκεντρης διάλυσης στο όνομα τάχα της «άμεσης δημοκρατίας» και του μικροαστικού κινηματισμού, τη στιγμή μάλιστα της πιο πυρετώδους αναδιοργάνωσης της καπιταλιστικής αντεπανάστασης.

Χρειαζόμαστε ένα εργατικό επαναστατικό Κόμμα με γερές βάσεις μέσα στις μαχόμενες μάζες - και το χρειαζόμαστε ΤΩΡΑ! Και μπορούμε τώρα περισσότερο από ποτέ πριν να το οικοδομήσουμε, με πρόγραμμα, υπομονή, πείσμα, αντοχή, τόλμη, στρεφόμενοι αποφασιστικά σε όλους τους αγώνες, σε κάθε εκδήλωση εργατικής οργής και λαϊκής αγανάκτησης, δουλεύοντας συστηματικά για να ενοποιηθούν σε ένα πανίσχυρο κίνημα εξουσίας, για την ανατροπή της κυβέρνησης και της κρατικής εξουσίας των καπιτα-λιστών, για την εξουσία των εργατών, την Κομμούνα. Για να μεταμορφωθεί η κοινωνική απόγνωση σε κοινωνική επανάσταση που διεκδικεί και καταχτά την ίδια την ζωή που μας στερούν, με ένα σχέδιο για το μέλλον.

Το ΕΕΚ πρέπει να κάνει το μεγαλύτερο άνοιγμα, εκπαιδεύοντας μια νέα γενιά επαναστατών αγκιτατόρων

- Μέσα στην εργατική τάξη και τους τόπους δουλειάς, στα εργοστάσια, τις επιχειρήσεις, τις υπηρεσίες, του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, στις ΔΕΚΟ που ξεπουλιούνται, στην Υγεία και την Παιδεία που κατεδαφίζονται σε ερείπια.
- Στις γειτονιές και τις λαϊκές συνελεύσεις σαν όργανα συνεύρεσης και δράσης των μαζών.
- Στη διεκδίκηση του δημόσιου χώρου και τις πλατείες, απ' όπου θέλουν να μας εκδιώξουν με τη βία και τα δακρυγόνα των ΜΑΤ κι όπου δεν έχουν καμιά θέση οι φασίστες.
- Στην πάλη για επαναστατική ηγεσία και πολιτική στα συνδικάτα παλιά και νέα.
- Στην οικοδόμηση ανεξάρτητων Κέντρων Αγώνα των εργαζομένων, σε ρήξη με την γραφειοκρατία.
- Στη μετωπική πάλη, στη δράση για όλα τα ταξικά ζητήματα, για την οικοδόμηση ενός Ενιαίου ταξικού Μετώπου ενάντια σε ΔΝΤ, ΕΕ, αστική κυβέρνηση.

Το ΕΕΚ είναι ανοιχτό σε κάθε είδους συνεργασίες σε ταξική βάση για την κοινή δράση ενάντια στον κοινό εχθρό. Την ίδια στιγμή που πρέπει να είναι ευέλικτο, ενάντια στον σεχταρισμό και την περιχαράκωση, αρνείται και κάθε καιροσκοπική προσαρμογή κι εγκατάλειψη των επαναστατικών αρχών του. Αντίθετα τώρα, μέσα στη σημερινή γενικευμένη σύγχυση, πρέπει να ενταθεί η πάλη στο θεωρητικό-ιδεολογικό μέτωπο ενάντια στις ψευδαισθήσεις που σπέρνει ο ρεφορμισμός του ΣΥΡΙΖΑ κι ο κεντρισμός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ενάντια στον αρτηριοσκληρωτικό γραφειοκρατικό σταλινισμό του ΚΚΕ, ενάντια σε κάθε μορφή αστικής ιδεολογίας και πρώτα-πρώτα ενάντια τον εθνικισμό, δεξιό κι «αριστερό».

Σαφής πολιτική οριοθέτηση και ετοιμότητα για πρακτικές συνεργασίες που επιτρέπουν έστω κι ένα βήμα προς τα εμπρός του μαζικού κινήματος - αυτό είναι το δίπτυχο του ΕΕΚ.

Το πρόγραμμα δράσης μας πρέπει να επικεντρωθεί στα πιο καυτά ζητήματα:

- Την απαγόρευση των απολύσεων - δουλειά για όλους, δουλειά λιγότερη.
- Καμιά περικοπή μισθών και συντάξεων, αντίθετα αυξήσεις για να μπορέσει κάθε εργαζόμενος κι η οικογένειά του να έχουν ανθρώπινη κι αξιοπρεπή ζωή.
- Κανένα χαράτσι, να φορολογήσουμε άγρια τους πλούσιους, να δημευτεί η περιουσία κάθε λαμόγιου, να μοιραστεί η εκκλησιαστική περιουσία στα φτωχά λαϊκά στρώματα της πόλης και της υπαίθρου.
- Διαγραφή όλου του χρέους στους διεθνείς τοκογλύφους-Εθνικοποίηση των τραπεζών, χωρίς αποζημίωση στους τραπεζίτες, κάτω από εργατικό έλεγχο.

Για να πετύχουμε όλα τα παραπάνω στοιχειώδη, για να αποτρέψουμε την ολοκληρωτική καταστροφή, εμπρός να πάρουμε τις τύχες της ζωής μας στα χέρια μας και να αναδιοργανώσουμε την κοινωνία σε νέες, σοσιαλιστικές βάσεις κάτω από την εξουσία και την κυβέρνηση των εργατών!

Σεπτέμβριος 2011

Διεθνιστικοί χαιρετισμοί

Διεθνιστικούς χαιρετισμούς στο 11ο συνέδριο του ΕΕΚ έστειλαν αδελφές οργανώσεις της Συντονιστικής Επιτροπής της Τέταρτης Διεθνούς (CRFI) από την Αργεντινή (το Παρτίτο Ομπρέρο και η εφημερίδα του Πρένσα Ομπρέρα), το Κομμουνιστικό Κόμμα Εργαζομένων (PCL) από την Ιταλία, το Επαναστατικό Εργατικό Κόμμα (DIP - Τουρκία)· επίσης το Ρώσικο Κόμμα Κομμουνιστών (RPK).

Το μήνυμα των συντρόφων από την γείτονα λέει:

Προς το 11ο Εθνικό Συνέδριο του ΕΕΚ

Αγαπητοί σύντροφοι,

Το Επαναστατικό Εργατικό Κόμμα (DIP) της Τουρκίας χαιρετίζει το 11ο Εθνικό Συνέδριο του ΕΕΚ και εύχεται τις καλύτερες διαβουλεύσεις και αποφάσεις σε αυτούς τους ταραγμένους καιρούς.

Το συνέδριό σας διεξάγεται εν μέσω του μεγάλου ταξικού πολέμου που βρίσκεται σε εξέλιξη στην Ελλάδα τουλάχιστον από τον Μάη του 2010, έχοντας τις ρίζες του στην εξέγερση του 2008. Παρατηρούμε με ικανοποίηση ότι το ΕΕΚ στέκεται στην πρωτοπορία των αγώνων στους δρόμους και προτάσσει την πιο ξεκάθαρη πολιτική γραμμή για την επέλαση των μαζών. Αντίθετο με τον ρεφορμισμό της πλειοψηφίας της ελληνικής αριστεράς και τον συγκεχυμένο κεντρισμό άλλων, το ΕΕΚ προβάλλει μια ξεκάθαρη και σαφή γραμμή που αμφισβητεί άμεσα την καπιταλιστική ταξική εξουσία, την πραγματική πηγή της ασθένειας που ταλανίζει την Ελλάδα. Ευχόμαστε στο ΕΕΚ κάθε επιτυχία σε αυτούς τους αγώνες και θέλουμε να εκφράσουμε άλλη μια φορά ότι ο ρόλος που παίζει μέσα στο μαζικό κίνημα είναι πηγή υπερηφάνειας για όλους μας στην CRFI.

Η ελληνική αναμέτρηση δεν είναι παρά το πιο ξεκάθαρο παράδειγμα της ορμής που δόθηκε στην ταξική πάλη από την Τρίτη Μεγάλη Ύφεση του παγκόσμιου καπιταλισμού. Με την επικείμενη νέα ύφεση στις ιμπεριαλιστικές χώρες, την δεύτερη μέσα σε πέντε χρόνια, αυτό που υποστηρίχθηκε με σθένος από την CRFI και τα κόμματά μας, το ΕΕΚ και το DIP, έχει γίνει ολοφάνερο σε όλους:

Συνέχεια στη σελίδα 10

ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟ

Εστία τεράστιων κινδύνων για την εργατική τάξη και τους λαούς της περιοχής εγκυμονεί η εξελισσόμενη σύγκρουση στην Ανατολική Μεσόγειο.

Οι καπιταλιστικές κυβερνήσεις σε Ελλάδα, Κύπρο, Τουρκία και Ισραήλ, υπό την ενθάρρυνση και επίβλεψη των επικυρίαρχων σε ΗΠΑ και Ε.Ε, αφού πρώτα χώρισαν τη θάλασσα σε «οικόπεδα» και «αποκλειστικές οικονομικές ζώνες» θέλουν να αρπάξουν τον φυσικό της πλούτο. Καμία πατριωτική ρητορεία δε μπορεί να κρύψει τα τεράστια καπιταλιστικά συμφέροντα που διακυβεύονται από την αξιοποίηση των ενεργειακών αποθεμάτων και την απειλή να βαφτεί με αίμα η Μεσόγειος για τα αρπαχτικά συμφέροντα.

Το μέτρο της κλιμάκωσης έδωσε αρχικά η ενεργοποίηση της κατάστασης επιφυλακής στις στρατιωτικές μονάδες της Κύπρου πριν ο Ερντογάν σε δηλώσεις του την Τετάρτη 28 Σεπτέμβρη, καταγγείλει την κυπριακή κυβέρνηση για «προβοκάτσια κατά των τουρκοκυπρίων» υπογράφοντας προσύμφωνο οριοθέτησης υφαλοκρηπίδας με τον «πρωθυπουργό» των κατεχομένων Έργολου. Την ίδια στιγμή από τις 23 Σεπτέμβρη το τουρκικό ερευνητικό σκάφος Πίρι Ρέις βρίσκεται εντός της ζώνης - μονομερώς ανακηρυγμένων- κυπριακών συμφερόντων και διεξάγει τις δικές του ερευνητικές εργασίες περιστοιχισμένο από τορπιλάκατους, μία φρεγάτα και σκάφη του τουρκικού στόλου.

Η όλη διαμάχη έχει ξεφύγει από το πλαίσιο μιας κυπριακής διένεξης έχοντας εμπλέξει τις καπιταλιστικές κυβερνήσεις Ελλάδας, Τουρκίας, Ισραήλ, ΗΠΑ, την Ε.Ε και τον ΟΗΕ. Η αιτία για τη διεθνοποίηση αυτή δεν οφείλεται μόνο στο ενδιαφέρον που υπάρχει για τις μεγάλες ποσότητες φυσικού ενεργειακού πλούτου της Ανατολικής Μεσογείου. Η κοινωνική επανάσταση των αραβικών μαζών και προλετάριων και η σύγκρουσή της με την αντεπανάσταση, έχει ήδη ανατρέψει όλες τις ισορροπίες στις σχέσεις μεταξύ των κρατών, των οποίων η κρίση οδηγεί σε απειλητικούς διαξιφισμούς διεκδίκησης της λείας του φυσικού αερίου και του πετρελαίου.

Η κρίση οξύνθηκε τους τελευταίους μήνες, αφ' ότου η κυβέρνηση Χριστόφια προχώρησε, το Δεκέμβρη του 2010, σε συμφωνία καθορισμού «Αποκλειστικής Οικονομικής Ζώνης» με το Ισραήλ. Το λεγόμενο «οικόπεδο 12» είναι εκείνο το θαλάσσιο τμήμα της κυπριακής ΑΟΖ που έχει πιθανότατα τέτοιες ποσότητες φυσικού αερίου που θα μπορούσαν να καλύψουν τις ανάγκες της Κύπρου για τα επόμενα 150-200 χρόνια! Το υποθαλάσσιο κοίτασμα είναι ενιαίο με αυτό που βρίσκεται στα ισραηλινά ύδατα, το Λεβιάθαν - το μεγαλύτερο κοίτασμα φυσικού αερίου που βρέθηκε την τελευταία δεκαετία. Η συνεργασία του σταλινοκομμουνιστή Χριστόφια με το σιωνιστή φασίστα Νετανιάχου, καθώς έγινε παραμονές της αραβικής άνοιξης και ακολουθήθηκε από ένα μπαράζ συνομιλιών των δύο πλευρών, ήταν μια άθλια πολιτική επιβεβαίωση του αντιδραστικού χαρακτήρα της κυβέρνησης ΑΚΕΛ. Από την πλευρά της Ελλάδας, ο Παπανδρέου προχώρησε παραπέρα τους σχεδιασμούς για το αντεπαναστατικό ιμπεριαλιστικό «συμμαχικό τόξο Ισραήλ - Κύπρου - Ελλάδας». Με βάση το δόγμα ο εχθρός του εχθρού μου είναι... φίλος μου, οι ελληνικές κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων, στη θέση της παραδοσιακής φιλο-αραβικής πολιτικής προέκριναν την αναβάθμιση των σχέσεων με το Ισραήλ.

Το αποτέλεσμα όλων αυτών των διεργασιών που έγιναν με την εποπτεία και ενθάρρυνση αμερικάνικου και ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού, είναι όλη η περιοχή να έχει εξελιχθεί σε πεδίο μιας πολλά υποσχόμενης για τα καπιταλιστικά συμφέροντα καταλήστευσης των φυσικών πηγών. Παράλληλα αντιπροσωπεύει και το σημείο κλειδί στα νέα γεωπολιτικά δεδομένα που διαμορφώνει η εξελισσόμενη σύγκρουση επανάστασης-αντεπανάστασης.

Η συσσωρευμένη ένταση ξέσπασε ανοιχτά στις αρχές του Σεπτέμβρη, όταν η αμερικάνικη εταιρεία άρχισε τις ετοιμασίες για τις εργασίες της παρά την τουρκική εναντίωση. Η κυβέρνηση Ερντογάν τις ίδιες μέρες ήταν σε πόλεμο εντυπώσεων με την ισραηλινή κυβέρνηση Νετανιάχου με αφορμή την απαίτησή της να αναγνωριστεί το έγκλημα κατά των 9 τούρκων ακτιβιστών του Στολίσκου της Ελευθερίας το καλοκαίρι του 2010. Βέβαια, ο «αντι-ιμπεριαλισμός» και «φιλελευθερισμός» του Ερντογάν τελειώνει εκεί που αρχίζει η κλιμακούμενη άγρια καταστολή των κούρδων και η συνεργασία με τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ για την εγκατάσταση πυραυλικών συστημάτων. Η επιχείρηση όμως ανάληψης ηγετικού-ηγεμονικού ρόλου στον αραβικό κόσμο από την Τουρκία του Ερντογάν είναι μια διαδικασία που συντελείται παράλληλα με την κρίση του σιωνιστικού καθεστώτος την οποία επιχειρεί να αξιοποιήσει για να αναδειχτεί σε κύριο στήριγμα του ιμπεριαλισμού στην περιοχή. Τώρα, η ανατροπή πολλών διεφθαρμένων αστικών καθεστώτων στη Μέση Ανατολή και ιδιαίτερα η αμφισβήτηση του μέχρι πρότινος συμμαχικού αιματοβαμμένου καθεστώτος Ασάντ στη Συρία από τις επαναστατημένες αραβικές μάζες, έχει ουσιαστικά υπονομεύσει τη διεθνή θέση και τους στόχους της τουρκικής άρχουσας τάξης, που βλέπει τον κίνδυνο εξάπλωσης της επανάστασης εντός της δικής της χώρας. Έτσι η επέμβαση στο ζήτημα του φυσικού αερίου ακόμα και με απειλές πολέμου εναντίον του Ισραήλ, ήταν αναπόφευκτη.

Το πρόβλημα είναι μπροστά μας και δεν επιδέχεται κανένα συμβιβασμό του προλεταριάτου με τους κοινούς ταξικούς του εχθρούς, τους καπιταλιστές και τις κυβερνήσεις τους. Ο κίνδυνος μιας πολεμικής καταστροφής μπορεί και πρέπει να μετατραπεί από την εργατική τάξη της περιοχής σε ευκαιρία επαναστατικής ανατροπής. Η αντιπολεμική διεθνιστική επαγρύπνηση και κοινή δράση του εργατικού κινήματος και των επαναστατικών του οργανώσεων σε Ελλάδα, Τουρκία και Κύπρο, για την αποτροπή των πολεμόχαρων σχεδίων με την άμεση ανατροπή όλων των καπιταλιστικών κυβερνήσεων, τη διάλυση όλων των αστικών στρατιωτικών σωμάτων και την εκδίωξη του ιμπεριαλισμού από την περιοχή, είναι αναγκαία όσο ποτέ. Άμεσα πρέπει να αποχωρήσουν από την Κύπρο η ΤΟΥΡΔΙΚ και η ΕΛΔΥΚ και να ξηλωθούν οι ιμπεριαλιστικές βάσεις. Μόνο οι ελεύθεροι από τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα λαοί, ενωμένοι σε μια Σοσιαλιστική Ομοσπονδία στην Ανατολική Μεσόγειο, τη Μέση Ανατολή και τα Βαλκάνια μπορούν να αποφασίσουν πώς και αν πρέπει να αξιοποιήσουν τον ενεργειακό υποθαλάσσιο πλούτο.

Ε.Α

Διεθνιστικοί χαιρετισμοί στο 11ο συνέδριο του ΕΕΚ

Συνέχεια από τη σελίδα 9

Παγκόσμιος καπιταλισμός αντιμετωπίζει μια οικονομική κρίση συγκρίσιμη με, εάν όχι χειρότερη από, την τελευταία Μεγάλη Ύφεση της δεκαετίας του 1930, σίγουρο σημείο της ιστορικής του παρακμής. Αυτό συνεπάγεται ότι η κρίση είναι κάτι πολύ παραπάνω από μια οικονομική κρίση: θα οδηγήσει σε σαρωτική αμφισβήτηση όλων των πεδίων της ζωής, συμπεριλαμβανομένων των ιδεολογικών, πολιτικών και στρατιωτικών πεδίων, και θα καταλήξει σε σπασμωδικές αναστατώσεις σε όλο τον κόσμο, οδηγώντας στην έκρηξη της επανάστασης και αντεπανάστασης.

Αυτό έχει ήδη ξεκινήσει με την Αραβική Επανάσταση. Η ηρωική εξέγερση των αραβικών μαζών σε πολλές χώρες είχε ήδη ως αποτέλεσμα την ανατροπή δύο Αράβων δικτατόρων σε Τυνησία και Αίγυπτο, οδήγησε σε μια κατάσταση όπου ο τύραννος που κατ' όνομα είναι κεφαλή του κράτους να μην μπορεί να γυρίσει στην ίδια του την χώρα, την Υεμένη, και στριμώχνει στην γωνία ακόμα έναν τύραννο στην Συρία. Η νατοϊκή επίθεση στη Λιβύη είναι ακριβώς μια επιθετική κίνηση από την πλευρά του ιμπεριαλισμού με στόχο να τοποθετήσει μια σφήνα μεταξύ της Τυνησίας και της Αιγύπτου, τις δύο χώρες που είναι πιο προωθημένες στον επαναστατικό δρόμο. Τα κόμματα της CRFI χαιρέτησαν και υποστήριξαν με συνέπεια εξ αρχής την Αραβική Επανάσταση.

Πολλά πολιτικά ρεύματα της αριστεράς στις χώρες μας δεν μπόρεσαν καν να κατανοήσουν την πραγματική σημασία της κίνησης των μαζών, σίγουρο σημείο της τελειωτικής κρίσης στην οποία βρίσκονται.

Η ιστορία επαναλαμβάνεται. Στον μεσαίωνα της Ευρώπης οι φιλοσοφικοί θησαυροί της αρχαίας Ελλάδας διατηρήθηκαν από τους Άραβες μεταφραστές και σχολιαστές της Βαγδάτης και μεταδόθηκαν αργότερα αλώβητοι στους Δυτικούς, δημιουργώντας το διανοητικό προαπαιτούμενο της αστικής επανάστασης στην Ευρώπη. Παρομοίως, οι ελληνικές μάζες ξεκίνησαν την πρώτη μαζική εξέγερση της εποχής της Τρίτης Μεγάλης Ύφεσης το 2008. Την σκυτάλη μετά πήραν οι Άραβες της βορείου Αφρικής και της Μέσης Ανατολής στην αρχή του 2011. Μέσα σε ελάχιστο χρόνο οι Έλληνες (μαζί με τους Ισπανούς) ξανα-έμαθαν την δική τους τέχνη της επανάστασης από τους Άραβες. Σήμερα η ελληνική εργατική τάξη προελαύνει επικεφαλής των ευρωπαϊκών μαζών. Έμαθε να "μιλάει Αραβικά" πολύ πιο γρήγορα από όλους τους άλλους.

Εμείς, στην Τουρκία, παρά τα πρώιμα σημάδια του κινήματος του συνδικάτου Τεκέλ το 2010, έχουμε μείνει πίσω. Αλλά χάρη στον προεπαναστατικό ακτιβισμό του κουρδικού λαού ανατολικά μας, χάρη στα μαθήματα που μας δίδαξαν οι Έλληνες αδελφοί και αδελφές μας δυτικά μας, χάρη στο ρωμαλέο επαναστατικό πνεύμα που έχει κυριεύσει τις αραβικές μάζες νότιά μας, είμαστε πεπεισμένοι ότι και η τουρκική εργατική τάξη θα βγει στο προσκήνιο αργά ή γρήγορα. Τότε, αφήνοντας πίσω τις προκαταλήψεις που δημιουργήθηκαν από την ιστορία και την σωβινιστική προπαγάνδα των κυρίαρχων τάξεων, οι δύο λαοί της Ελλάδας και της Τουρκίας επιτέλους θα αγκαλιαστούν σε αλληλεγγύη πάνω από τα οδοφράγματα της επανάστασης.

Σύντροφοι, μας εμπνέετε με τους αγώνες σας. Είμαστε σίγουροι ότι η πυρκαγιά θα επεκταθεί και σε άλλες χώρες της Ευρώπης. Δεδομένων των αγώνων των εργαζομένων μαζών σε ολόκληρο τον κόσμο, από την Λατινική Αμερική ως την Κίνα, η παγκόσμια επανάσταση φαίνεται οπωσδήποτε να διεξάγει τα θαύματά της στο άμεσο μέλλον. Σε αυτό, το παγκόσμιο κόμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης πρέπει και θα παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο. Γι' αυτό είναι πιο επείγον από ποτέ η CRFI να επιτύχει το στόχο που έθεσε για τον εαυτό της: να επανιδρύσει την Τέταρτη Διεθνή.

Ζήτω οι αγώνες
της ελληνικής εργατικής
τάξης και του ΕΕΚ!
Ζήτω η Τέταρτη Διεθνής!
Ζήτω η παγκόσμια
επανάσταση!

22 Σεπτεμβρίου 2011-09-28
Κεντρική Επιτροπή του DIP
(Επαναστατικό Εργατικό Κόμμα -Τουρκία)

Διεθνή Νέα

ΣΡΙ ΛΑΝΚΑ

Ο πόλεμος κατά των Ταμίλ συνεχίζεται

Στις αρχές Αυγούστου, άγνωστοι προσπάθησαν να δολοφονήσουν τον *Κουγκανάθαν*, 59 ετών, αρχισυντάκτη της καθημερινής εφημερίδας των Ταμίλ *Ουθαγιάν*, στη Βόρεια Σρι Λάνκα.

Ο εν λόγω δημοσιογράφος εργάζεται στην εφημερίδα επί 22 χρόνια. Η επίθεση έλαβε χώρα μια βδομάδα μετά τις τοπικές εκλογές στη Βόρεια Περιφέρεια. Ο πρόεδρος Ρατζαπάκσε «κατάφερε» να έχει την πλειοψηφία σε 3 συμβούλια από τα 20, ενώ η *Εθνική Συμμαχία των Ταμίλ* πλειοψηφεί στα 15. Η εφημερίδα *Ουθαγιάν*, αξίζει να σημειωθεί, ανήκει σε βουλευτή του εν λόγω πολιτικού σχηματισμού των Ταμίλ.

Αν και το συγκεκριμένο κόμμα μετά την καταστροφή του αντάρτικου των *Τίγρεων των Ταμίλ* ακολουθεί πλέον μια καπιταλιστική πολιτική, είναι προφανές ότι η πρόσφατη επίθεση στο δημοσιογράφο *Κουγκανάθαν* αποτελεί μέρος μιας ευρύτερης προσπάθειας της κυβέρνησης να τρομοκρατήσει κάθε είδους αντιπολίτευσης και εναντίωσης στη σημερινή κυβέρνηση του *Ρατζαπάκσε*.

Η επίθεση αυτή είναι μέρος μιας εκστρατείας εναντίον δημοσιογράφων που έχουν αποκαλύψει τα εγκλήματα της σημερινής κυβέρνησης σε βάρος των Ταμίλ αλλά και άλλων πολιτών της Σρι Λάνκα. Επίσης η τελευταία απόπειρα δολοφονίας απορρίπτει κάθε ισχυρισμό της κυβέρνησης ότι μετά το «τέλος» του εμφυλίου έχει δημιουργηθεί ένα σταθερό και

δημοκρατικό περιβάλλον. Ο εμφύλιος πόλεμος επισήμως «τελείωσε» το 2009, αλλά όπως φαίνεται συνεχίζεται...

Φυσικά, δεν έχει συλληφθεί κανένας για την απόπειρα δολοφονίας ούτε υπάρχουν ύποπτοι. Ο *Ρατζαπάκσε* έχει διατάξει την αστυνομία να «ερευνήσει» άμεσα την υπόθεση. Τίποτα όμως δεν θα μπορούσε να είναι περισσότερο υποκριτικό από τη διαταγή αυτή. Δεκάδες δημοσιογράφοι όπως είπαμε έχουν υποστεί επιθέσεις ή δολοφονηθεί και ο *Ρατζαπάκσε* πάντα δίνει διαταγές για έρευνα. Ωστόσο, κανένας δεν έχει συλληφθεί για τις υποθέσεις επιθέσεων εναντίον δημοσιογράφων.

Η εφημερίδα των Ταμίλ *Ουθαγιάν* έχει κατ' επανάληψη υποστεί επιθέσεις. Το 2006 μια ένοπλη συμμορία επιτέθηκε στα γραφεία της, δολοφονώντας δυο, συμπεριλαμβανομένου και του διευθυντή διανομής και τραυματίζοντας άλλους. Πάλι οι «άγνωστοι» έψαχναν για τον *Κουγκανάθαν*, ο οποίος όμως και τότε είχε γλιτώσει.

Η οργάνωση *Δημοσιογράφοι Χωρίς Σύνορα* εξέδωσε ανακοίνωση που καταδικάζει την τελευταία επίθεση και απαιτεί μια αντικειμενική έρευνα. Τα τελευταία δέκα χρόνια έχουν δολοφονηθεί 17 δημοσιογράφοι και 50 έχουν εγκαταλείψει τη χώρα φοβούμενοι για τη ζωή τους. Οι επιθέσεις της κυβέρνησης κατά των δημοσιογράφων, που είχαν αυξηθεί κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου, συνεχίζουν αμείωτες. Άλλωστε αποτελούν μέρος της καταστολής ενός αστυνομικού κράτους που προσπαθεί να σιγήσει κάθε ανεξάρτητη φωνή. Τέλος, οι επιθέσεις αυτές δεν στρέφονται μόνο εναντίον των Ταμίλ και των δημοσιογράφων.

Οι επιθέσεις εναντίον των δημοκρατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων από τη σημερινή κυβέρνηση λαμβάνουν χώρα καθώς εφαρμόζει ένα απίστευτο πρόγραμμα λιτότητας κατ' απαίτηση του ΔΝΤ. Η επίθεση εναντίον του εν λόγω δημοσιογράφου αλλά και άλλων ανεξάρτητων φωνών αποτελεί προειδοποίηση για την εργατική τάξη και τα καταπιεσμένα τμήματα της Σρι Λάνκα ότι το κράτος θα χρησιμοποιήσει κάθε μέθοδο για να καταστείλει κάθε είδους εναντίωσης στα σχέδια της ντόπιας προνομιούχας ελίτ και του διεθνούς καπιταλισμού, ειδικά καθώς το βιοτικό επίπεδο πέφτει απότομα.

«ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΗ» επέμβαση στη Σομαλία

Από ότι φαίνεται η κυβέρνηση Ομπάμα προετοιμάζεται για μια νέα στρατιωτική επέμβαση στη Σομαλία υπό την επίκληση ανθρωπιστικών λόγων, για να σώσουν τα... θύματα της ξηρασίας, για να σώσουν τα παιδιά που λιμοκτονούν. Τα αστικά Μ.Μ.Ε. έχουν εναρμονιστεί πλήρως με τα κροκοδείλια δάκρυα και ταυτόχρονα τις καταγγελίες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού για το Ισλαμικό κίνημα *αλ Σαμπάμπ*, το οποίο οι Η.Π.Α. κατηγορούν για την εν λόγω ανθρωπιστική κρίση.

Το παραπάνω Ισλαμικό κίνημα αποτελείται από 10.000 άντρες και οι πιο πιστοί του στρατιώτες υπολογίζονται σε μερικές εκατοντάδες. Δεν έχει καμιά οργανωτική σύνδεση με την Αλ Κάϊντα παρά τις κατηγορίες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού αλλά θεωρείται υπεύθυνη για το σημερινό λιμό στη Σομαλία. Πίσω από την κατευθυνόμενη "αλήθεια" υπάρχει μια άλλη αλήθεια.

Στην πραγματικότητα, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός έχει αρνηθεί να προσφέρει βοήθεια στις περιοχές που δεν ελέγχει η φιλοαμερικάνικη Μεταβατική Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση. Με λίγα λόγια, η «ανθρωπιστική» βοήθεια περιορίζεται σε μερικά τετραγωνικά χιλιόμετρα. Η Σομαλία ίσως αποτελεί την πιο καθαρή περίπτωση όπου ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός χρησιμοποιεί τα τρόφιμα, τη «βοήθεια» και το λιμό ως όπλα πολέμου εναντίον ενός άμαχου πληθυσμού. Περίπου 3.700.000 άνθρωποι απειλούνται να πεθάνουν από την πείνα και 2.800.000 αυτών των ανθρώπων βρίσκονται στο νότο της Σομαλίας όπου η φιλοαμερικάνικη κυβέρνηση δεν έχει την εξουσία. Κάθε ανθρωπιστικός φορέας που προσπαθεί να προσφέρει τρόφιμα σε αυτό το μέρος της Σομαλίας κινδυνεύει να θεωρηθεί από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό ως σύμμαχος «τρομοκρατικών» οργανώσεων. Αξίζει να σημειωθεί εδώ ότι το 2009 ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός ανάγκασε το Πρόγραμμα Παγκόσμιας Σίτισης των Ηνωμένων Εθνών να κλείσει τα εκεί προγράμματα του σε μητέρες και υποσιτισμένα παιδιά καθώς θεωρούταν ότι βοηθούσε «τρομοκράτες».

Σύμφωνα με τις Η.Π.Α. η *Αλ Σαμπάμπ* έχει σχέσεις με την *Αλ Κάϊντα* και αποτελεί τη σοβαρότερη στρατιωτική απειλή για τη Σομαλία και τις. Η.Π.Α. Η σημερινή αντίδραση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στο λιμό στη Σομαλία θυμίζει την Επιχείρηση Αποκατάσταση της Ελπίδας, όπου προς το τέλος της προεδρικής θητείας του, ο Μπους ο μεγάλος, στις 5 Δεκέμβρη του 1992, έστειλε 30.000 στρατιώτες στη Σομαλία, με πρόφαση τη μεταφορά ανθρωπιστικής βοήθειας πάλι για τα παιδιά που λιμοκτονούσαν.

Η Αλ Σαμπάμπ δεν υπήρχε τότε. Η υποτιθέμενη απειλή στη βοήθεια προέρχονταν από τους «πολέμαρχους» που δημιουργήθηκαν μετά την καταστροφή του καθεστώτος του Σιάντ Μπάρε. Οι Η.Π.Α. από το 1977 υποστήριζαν τον στρατιωτικό δικτάτορα Μπάρε εναντίον του τότε φιλοσοβιετικού καθεστώτος της Αιθιοπίας. Το 1991, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός εγκαταλείπει τον Μπάρε και ο τελευταίος καταρρέει. Δεν έχει υπάρξει σταθερή κυβέρνηση από τότε.

Ο Κλίντον συνέχισε την επιχείρηση αυτή που έμοιαζε ολοένα και περισσότερο με κατοχή. Αναγκάστηκε τελικά να αποσύρει τα αμερικάνικα στρατεύματα από τη Σομαλία το 1994 αφού ένα πολεμικό ελικόπτερο καταρρίφθηκε στο Μογκαντίσιο και τα σώματα του πληρώματος παρουσιάστηκαν από τους Σομαλούς μπροστά στις τηλεοπτικές κάμερες. Η τότε αμερικάνικη επιχείρηση ξεκίναγε μια νέα φάση νεοαποικιακής επίθεσης στην αφρικανική ήπειρο.

Από τότε, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός προσπαθεί να αντιστρέψει την ήττα του και να ανακτήσει τον έλεγχο μιας χώρας που θεωρείται κεντρικό σημείο στη νέα πάλη για την Αφρική, μια ήπειρο πλούσια σε πετρέλαιο και άλλες πολύτιμες πρώτες ύλες. Η Σομαλία βρίσκεται στο σταυροδρόμι του παγκόσμιου εμπορίου. Το 90% των εμπορικών πτήσεων κάθε μέρα πετούν μέσα από τον εναέριο χώρο της. Ο έλεγχός της αποτελεί βασικό στόχο για τη διατήρηση της παγκόσμιας ηγεμονίας εναντίον άλλων αντιπάλων, όπως η Κίνα.

Αρ. Μα.

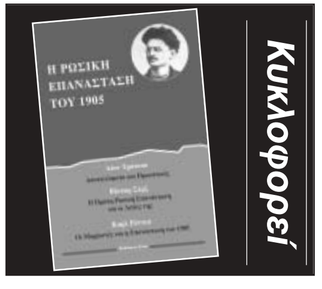

Κυκλοφορεί

Ο ΚΑΡΛ ΜΑΡΞ ΣΤΗ ΒΕΡΑ ΖΑΣΟΥΛΙΤΣ

[Από το περιοδικό *Ουτοπία* τεύχος 94, αναδημοσιεύουμε ένα σχέδιο απάντησης του Μαρξ σε επιστολή της ρωσίδας επαναστάτριας Βέρας Ζασούλιτς. Ο Μαρξ έγραψε τρία σχέδια απάντησης, αλλά τελικά απέστειλε ένα μικρό σημείωμα. Οι έρευνες του Μαρξ για τη Ρωσία είναι πολύ σημαντικές καθώς αποκαλύπουν τη μη γραμμική αντίληψή του για την ιστορία. Η γραμμική αντίληψη της ιστορίας με την διαδοχή των σχημάτων πρωτόγονος κομμουνισμός, δουλοκτησία, φεουδαρχία, καπιταλισμός, σοσιαλισμός έγινε δόγμα επί σταλινισμού. Η αντίληψη του Μαρξ, όπως φαίνεται στα σχέδια απάντησης στη Ζασούλιτς και στο απόσπασμα από τον πρόλογο των Μαρξ - Ένγκελς στη ρώσικη έκδοση του Κομμουνιστικού Μανιφέστου που προτάσσουμε κινείται σε αντίθετη κατεύθυνση.

Οι διαγραμμένες λέξεις ή αποσπάσματα είναι του ίδιου του Μαρξ.]

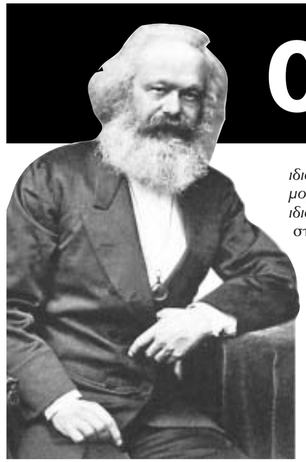

[ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΣΤΗ ΡΩΣΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ του 1882

[...] Καθήκον του Κομμουνιστικού Μανιφέστου ήταν να διακηρύξει ότι είναι αναπόφευκτη η επικείμενη κατάργηση της σύγχρονης αστικής ιδιοκτησίας. Στη Ρωσία όμως, πλάι στην καπιταλιστική αγυρτεία που ανθίζει γρήγορα και στην αστική γαιοκτησία που μόλις τώρα αναπτύσσεται, βλέπουμε ότι η μισή και πάνω γη είναι κοινή ιδιοκτησία των αγροτών. Τώρα μπαίνει το ερώτημα: μπορεί άραγε η ρωσική Ομποστσίνα, αυτή η σε μεγάλο πια βαθμό υπονομευμένη μορφή της παμπάλαιας κοινοκτησύνης της γης, να περάσει κατευθείαν στην ανώτερη, στην κομμουνιστική μορφή της κοινής γαιοκτησίας; Ή αντίθετα θα πρέπει να διατρέξει πρώτα την ίδια πορεία διάλυσης που χαρακτηρίζει την ιστορική εξέλιξη της Δύσης;

Η μόνη απάντηση που μπορεί να δοθεί σήμερα σ' αυτό είναι: αν η ρωσική επανάσταση αποτελέσει το σύνθημα για μια προλεταριακή επανάσταση στη Δύση, έτσι που οι δυο μαζί να συμπληρώνουν η μια την άλλη, τότε η τωρινή ρωσική κοινή ιδιοκτησία της γης μπορεί να χρησιμεύσει σαν αφετηρία για μια κομμουνιστική εξέλιξη.

Λονδίνο, 21 του Γενάρη 1882
Καρλ Μαρξ, Φρίντριχ Ένγκελς

[Τρίτο προσχέδιο απάντησης στη Βέρα Ζασούλιτς]

Αγαπητή πολίτις!

Για να απαντήσω διεξοδικά στα ερωτήματα της επιστολής σας της 16ης Φεβρουαρίου [1881] θα έπρεπε να υπεισέλθω σε λεπτομέρειες και να διακόψω επείγουσες εργασίες, αλλά ελπίζω ότι ο συνοπτικός σχολιασμός, τον οποίο έχω την τιμή να σας αποστείλω, θα αρκέσει για να διαλύσει οποιαδήποτε παρεξήγηση αναφορικά με τη λεγόμενη θεωρία μου.

I) Στην ανάλυση της γέννησης της κεφαλαιοκρατικής παραγωγής λέω: «Το κεφαλαιοκρατικό σύστημα έχει ως βάση τον ριζικό διαχωρισμό του παραγωγού από τα μέσα παραγωγής [...] το θεμέλιο της συνολικής αυτής εξέλιξης είναι η απαλλοτρίωση των αγροτών. Επιτελέστηκε για πρώτη φορά με ριζικό τρόπο στην Αγγλία [...] Αλλά όλες οι άλλες χώρες της Δυτικής Ευρώπης διατρέχουν την ίδια κίνηση» (*Le Capital*, γαλλική έκδοση, σ. 315). Το «ιστορικά αναπόφευκτο» αυτής της κίνησης είναι συνεπώς περιορισμένο ρητά στις χώρες της Δυτικής Ευρώπης. ~~Ακολούθως, η αιτία~~ Η θεμελίωση αυτού του περιορισμού παρατίθεται στην επόμενη παράγραφο του κεφ. XXXII: «Η ατομική ιδιοκτησία, η οποία βασίζεται σε προσωπική εργασία [...] απωθείται από την κεφαλαιοκρατική ατομική ιδιοκτησία, η οποία θεμελιώνεται στην εκμετάλλευση της εργασίας άλλων, στη μισθωτή εργασία» (*ό.π.*, σ. 341).

Σε αυτή την κίνηση της Δύσης πρόκειται λοιπόν για το *μετασχηματισμό μιας μορφής της ατομικής ιδιοκτησίας σε μια άλλη μορφή της ατομικής ιδιοκτησίας*. Αντιθέτως, στους Ρώσους αγρότες θα έπρεπε να *μετασχηματιστεί η κοινοτική ιδιοκτησία τους σε ατομική ιδιοκτησία*. Ανεξαρτήτως εάν κανείς αποδέχεται ή αρνείται το αναπόφευκτο αυτής της μετατροπής, οι λόγοι υπέρ και κατά δεν έχουν καμία σχέση με τη δική μου ανάλυση για τη γένεση του κεφαλαιοκρατικού καθεστώτος. Θα μπορούσε κανείς, το πολύ, να συμπεράνει ότι, ενόψει της παρούσας κατάστασης της μεγάλης πλειονότητας των Ρώσων αγροτών, η πράξη της μετατροπής τους σε μικροκτηματίες θα αποτελούσε απλώς τον πρόλογο για τη γοργή απαλλοτρίωσή τους.

II) Το σοβαρότερο επιχείρημα που έχει διατυπωθεί ενάντια στη ρώσικη κοινότητα καταλήγει στο εξής:

Ανατρέξατε στις απαρχές των κοινωνιών της Δύσης και θα βρείτε παντού την κοινοτική ιδιοκτησία στο έδαφος· με την κοινωνική πρόοδο [αυτή η ιδιοκτησία] αναγκάστηκε να υποχωρήσει παντού μπροστά στην ατομική ιδιοκτησία· άρα δεν θα μπορούσε να ξεφύγει από το ίδιο πεπρωμένο στη Ρωσία.

Θα συνυπολογίσω αυτό το επιχείρημα μόνο εφόσον ~~αφορά την Ευρώπη~~ βασίζεται στις ευρωπαϊκές εμπειρίες. Όσον αφορά, για παράδειγμα, τις Ανατολικές Ινδίες, είναι γνωστό σε όλο τον κόσμο, με εξαίρεση τον σερ Χ. Μέιν και άλλους ανθρώπους παρόμοιου είδους, ότι εκεί η βίαιη άρση της κοινοτικής ιδιοκτησίας στο έδαφος ήταν απλώς πράξη του αγγλικού βανδαλισμού, η οποία δεν ώθησε τους ιθαγενείς προς τα εμπρός αλλά προς τα πίσω.

Οι πρωτόγονες κοινότητες δεν είναι όλες συγκροτημένες σύμφωνα με το ίδιο πρότυπο. Αντιθέτως, το σύνολό τους αποτελεί μια σειρά κοινωνικών ομαδώσεων, οι οποίες διαφέρουν μεταξύ τους τόσο ως προς τον τύπο όσο και ως προς την ηλικία, και χαρακτηρίζουν τις επάλληλες φάσεις της εξέλιξης. Ένας εξ αυτών των τύπων, για τον οποίο συμφωνήθηκε να ονομαστεί *καλλιεργητική κοινότητα*, είναι κι εκείνος της *ρωσικής κοινότητας*. Το αντίστοιχό της στη Δύση είναι η *αρχαιογερμανική κοινότητα*, η οποία είναι πολύ πρόσφατη. Την περίοδο του Ιουλίου Καίσαρα δεν υπήρχε ακόμη, ούτε πλέον όταν οι γερμανικές φυλές κατάκτησαν την Ιταλία, τη Γαλατία, την Ισπανία κ.λπ. Την περίοδο του Ιουλίου Καίσαρα είχε ήδη λάβει χώρα ένας ετήσιος αναδασμός των αγρών μεταξύ ομάδων, των gentes και των φυλών, αλλά όχι ακόμη μεταξύ των μεμονομένων οικογενειών μιας κοινότητας· είναι πιθανό ότι η καλλιέργεια γινόταν επίσης ομαδικά, κοινοτικά. Στο ίδιο το γερμανικό έδαφος αυτή η κοινότητα αναδιαμορφώθηκε μέσα από μια φυσική εξέλιξη από τον πιο αρχαϊκό τύπο στην *καλλιεργητική κοινότητα*, έτσι όπως την έχει περιγράψει ο Τάκιτος. Μετά την περίοδό του τη χάνουμε από τα μάτια μας. Χάθηκε απαρατήρητη μέσα στους ακατάπαυστους πολέμους και στις ματαναστεύσεις· ενδεχομένως έληξε με βίαιο τρόπο. Αλλά η φυσική ικανότητα επιβίωσής της αποδεικνύεται από δύο αναμφισβήτητα δεδομένα. Ορισμένα διάσπαρτα δείγματα αυτού του είδους επιβίωσαν μέσα από όλες τις περιπέτειες του Μεσαίωνα και διατηρήθηκαν μέχρι τις ημέρες μας, για παράδειγμα στην πατρίδα μου, την περιοχή του Τρήρ. Σημαντικότερο όμως είναι ότι βρίσκουμε τόσο καλά το αποτύπωμα αυτής της «καλλιεργητικής κοινότητας» μεταβιβασμένο στη νέα κοινότητα που προέκυψε από αυτήν, ώστε ο Μάουρερ, καθώς είχε εξετάσει τη μία, κατάφερε να ανακατασκευάσει την άλλη. Η νέα κοινότητα, στην οποία ο αγρός ανήκει στους αγρότες ως *ατομική ιδιοκτησία*, ενώ τα δάση, οι λειμώνες, οι χερσοτοποι κ.λπ. παραμένουν ακόμη κοινοτική ιδιοκτησία, εισάχθηκε από τους Γερμανούς σε όλες τις κατακτημένες χώρες. Χάρη στα χαρακτηριστικά που είχε προσλάβει από το πρωτότυπό της έγινε στη διάρκεια όλου του Μεσαίωνα το μοναδικό καταφύγιο της ελευθερίας και του λαϊκού βίου.

Απαντά κανείς την «αγροτική κοινότητα» επίσης και στην Ασία, στους Αφγανούς κ.λπ., αλλά αποτελεί παντού τον νεότερο τύπο, τρόπον τινά την τελευταία λέξη του *αρχαϊκού σχηματισμού* των κοινωνιών. Για να τονίσω αυτά τα δεδομένα εντρύφησα σε ορισμένες λεπτομέρειες αναφορικά με την αρχαία γερμανική κοινότητα.

Τώρα πρέπει να εξετάσουμε τα βασικότερα χαρακτηριστικά, τα οποία διαφοροποιούν την «καλλιεργητική κοινότητα» από τις αρχαϊκότερες κοινότητες.

1 Όλες οι άλλες κοινότητες βασίζονται σε σχέσεις της αιματικής συγγένειας μεταξύ των μελών τους. Σε αυτήν ανήκει μόνο εφόσον έχει συγγένεια εξ αίματος ή εφόσον είναι υιοθετημένος. Η δομή της είναι εκείνη ενός γενεαλογικού δέντρου. Η «καλλιεργητική κοινότητα» ήταν* η πρώτη κοινωνική ομάδωση ελεύθερων ανθρώπων, η οποία δεν ήταν περιορισμένη από αιματικούς δεσμούς.

2 Στην αγροτική κοινότητα η κατοικία και το παρακολούθημά της, η αυλή, ανήκουν προσωπικά στον αγρότη. Αντιθέτως, ο κοινός οίκος και η συλλογική κατοικία ήταν η οικονομική βάση των πιο πρωτόγονων κοινοτήτων, και αυτό μάλιστα ήδη πολύ πριν την εισαγωγή της κτηνοτροφίας και της γεωργίας. Σαφώς βρίσκει κανείς καλλιεργητικές κοινότητες, όπου οι κατοικίες, αν και έχουν πάψει να είναι συλλογικοί χώροι κατοίκησης, αλλάζουν περιοδικά τους κατόχους τους. Η προσωπική επικαρπία συνδυάζεται λοιπόν με την κοινοτική ιδιοκτησία. Αλλά τέτοιες κοινότητες φέρουν ακόμη το γενετήσιο σημάδι τους: βρίσκονται στο μεταβατικό στάδιο από μια αρχαϊκότερη κοινότητα σε μια καλλιεργητική κοινότητα με την ιδιαίτερη έννοια του όρου.

3 Ο αγρός ως μη εκποιήσιμη και κοινή ιδιοκτησία αναδιανέμεται περιοδικά μεταξύ των μελών της καλλιεργητικής κοινότητας με τέτοιο τρόπο, ώστε καθένας καλλιεργεί με τις δικές του δυνάμεις τα χωράφια που του έχουν ανατεθεί και ιδιοποιείται προσωπικά τους καρπούς. Στις πιο πρωτόγονες κοινότητες η εργασία επιτελείται από κοινού και το κοινό προϊόν, με εξαίρεση το μερίδιο που φυλάσσεται για την αναπαραγωγή, διανέμεται σύμφωνα με τις ανάγκες.

Αντιλαμβάνεται κανείς ότι η δυαρχία που ενυπάρχει στην αγροτική κοινότητα μπορεί να τη γεμίσει με μεγάλη ζωτική δύναμη. Απελευθερωμένη από τους ισχυρούς, στενούς δεσμούς της αιματικής συγγένειας θα της διασφαλιστεί ένα σταθερό θεμέλιο μέσα από την κοινοτική ιδιοκτησία του εδάφους και από τις αντίστοιχα προκύπτουσες κοινωνικές σχέσεις, ενώ παράλληλα η κατοικία και η αντίστοιχη αυλή, ως αποτελεσματικό πεδίο της μεμονωμένης οικογένειας, η επιμερισμένη γαιοκαλλιέργεια και η ατομική ιδιοποίηση των καρπών της θα δώσουν στην ανάπτυξη της ατομικότητας μία ώθηση η οποία είναι ασύμβατη με ~~τη δομή~~ τον οργανισμό των πιο πρωτόγονων κοινοτήτων.

Δεν είναι όμως λιγότερο προφανές ότι η ίδια αυτή δυαρχία μπορεί με το χρόνο να εξελιχθεί σε σπόρο αποσύνθεσης. Πέρα από όλες τις έξωθεν βλαβερές επιρροές, η κοινότητα φέρει εντός της τα στοιχεία που την καταστρέφουν. Η ατομική ιδιοκτησία του εδάφους έχει ήδη παρεισφρήσει εκεί με τη μορφή καποικίας με την αυλή της, μπορεί να μεταβληθεί σε ένα ισχυρό προμαχώνα από τον οποίο ενδέχεται να προετοιμαστεί η επίθεση ενάντια στις κοινές γαίες. Αυτό το έχουμε δει ήδη. Αλλά το σημαντικό είναι η επιμερισμένη εργασία ως πηγή της ατομικής ιδιοποίησης. Αφήνει χώρο για τη συσσώρευση των κινητών αγαθών, φέρ' επείν για κτήνη, για χρήμα, ενίοτε μάλιστα για δούλους ή δουλοπάροικους. Αυτή η κίνηση και μη ελεγχόμενη από την κοινότητα ιδιοκτησία, αντικείμενο των ατομικών ανταλλαγών στις οποίες η πανουργία και η σύμπτωση βρίσκουν ευρύ πεδίο δράσης, θα συνεχίσει να ασκεί όλο και μεγαλύτερη πίεση στη συνολική οικονομία της υπαίθρου. Αυτό είναι το διαλυτικό στοιχείο της πρωτόγονης οικονομικής και κοινωνικής ισότητας. Εισαγάγει ετερογενή στοιχεία τα οποία ανάβουν στον κόλπο της κοινότητας συγκρούσεις συμφερόντων και πάθη ικανά να επιτεθούν εν πρώτοις στην κοινοτική ιδιοκτησία των αγρών, μετά στα δάση, στους λειμώνες, στους χερσότοπους κ.λπ., πράγματα τα οποία έχοντας μετατραπεί σε *κοινοτικά εξαρτήματα* της ατομικής ιδιοκτησίας εντέλει θα υποκύψουν σε αυτήν.

Ως ~~η πιο πρόσφατη και η~~ τελευταία φάση του ~~αρχαϊκού~~ πρωτόγονου κοινωνικού σχηματισμού η καλλιεργητική κοινότητα ~~αντιπροσωπεύει φυσικά τη μετάβαση~~ είναι ταυτόχρονα μια φάση μετάβασης σε δευτερογενή σχηματισμό, δηλαδή είναι μετάβαση από την κοινωνία που βασίζεται στην κοινοτική ιδιοκτησία στην κοινωνία που βασίζεται στην ατομική ιδιοκτησία. Εννοείται ότι ο δευτερογενής σχηματισμός περιλαμβάνει τη σειρά των κοινωνιών που βασίζονται στη δουλεία και στη δουλοπαροικία.

Σημαίνει όμως αυτό ότι η ιστορική σταδιοδρομία της καλλιεργητικής κοινότητας θα πρέπει αναπόφευκτα να οδηγήσει σε αυτό το αποτέλεσμα; Επ' ουδενί. Η ενυπάρχουσα στην ίδια δυαρχία επιτρέπει μία εναλλακτική λύση: το στοιχείο της ιδιοκτησίας είτε θα επικρατήσει επί του συλλογικού στοιχείου είτε θα υποταχθεί σε αυτό. Τα πάντα εξαρτώνται από το ιστορικό περιβάλλον στο οποίο βρίσκεται η κοινότητα.

Ας παραβλέψουμε για μια στιγμή την αθλιότητα που πιέζει τη ρώσικη κοινότητα, για να εξετάσουμε αποκλειστικά τις εξελικτικές πιθανότητές της. Η κοινότητα αυτή καταλαμβάνει μια μοναδική θέση, η οποία δεν ανατρέχει σε κανένα άλλο προδίκασμα στην ιστορία. Ως μοναδική στην Ευρώπη είναι ακόμη η οργανική, κυρίαρχη μορφή στον αγροτικό βίο μιας τεράστιας αυτοκρατορίας. Η κοινοτική ιδιοκτησία στο έδαφος τής προσφέρει τη φυσική βάση της συλλογικής ιδιοποίησης, ενώ το ιστορικό περιβάλλον της, η συγχρονία με την κεφαλαιοκρατική παραγωγή, της προσφέρει πανέτοιμους τους υλικούς όρους της συλλογικής εργασίας που είναι οργανωμένη σε μεγάλη κλίμακα. Μπορεί λοιπόν να ιδιοποιηθεί τα θετικά επιτεύγματα που έχει δημιουργήσει το κεφαλαιοκρατικό σύστημα, χωρίς να χρειαστεί να διέλθει από τον Καυδιανό ζυγό του. Μπορεί να αντικαταστήσει σταδιακά την επιμερισμένη αγροκαλλιέργεια μέσα από μία συνδυασμένη αγροκαλλιέργεια η οποία επιτελείται με τη βοήθεια μηχανών, ένα πράγμα για το οποίο είναι ιδιαίτερα πρόσφορη η ιδιοσυστασία του ρωσικού εδάφους. Εφόσον έχει τεθεί σε ομαλή θέση με την παρούσα μορφή της, μπορεί να γίνει η *άμεση αφετηρία* του οικονομικού συστήματος στο οποίο τείνει η σύγχρονη κοινωνία, και να ξεκινήσει έναν νέο βίο χωρίς να ξεκινήσει με τη δική της αυτοκτονία.

~~Απέναντί της όμως, ορθώνεται η γαιοκτησία, η οποία κρατά με τα νύχια της σχεδόν το ήμισυ του εδάφους, και μάλιστα το καλύτερο τμήμα, χωρίς να αναφέρουμε τα κρατικά κτήματα και μάλιστα το καλύτερο κτήμα. Ακριβώς γι' αυτό το λόγο η διατήρηση της αγροτικής κοινότητας διά της οδού της περαιτέρω εξέλιξής της συμπίπτει με τη γενική κίνηση της ρώσικης κοινωνίας, η αναγέννηση της οποίας μόνο με αυτό το τίμημα μπορεί να εξασφαλιστεί. Ακόμη και από καθαρά οικονομική σκοπιά... Η Ρωσία ματαίως θα προσπαθούσε να εξέλθει από το αδιέξοδό της μέσα από την κεφαλαιοκρατική αγορομισθωτική σχέση αγγλικού τύπου, στην οποία αντιβαίνουν όλες οι κοινωνικές συνθήκες της χώρας... Οι Άγγλοι έκαναν τέτοιες απόπειρες στις Ανατολικές Ινδίες· το μοναδικό που κατάφεραν είναι να καταστρέψουν την ντόπια γεωργία και να διπλασιάσουν τον αριθμό και την ένταση των λιμών.~~

Οι ίδιοι οι Άγγλοι έκαναν τέτοιες απόπειρες στις Ανατολικές Ινδίες· το μοναδικό που κατάφεραν είναι να καταστρέψουν την ντόπια γεωργία και να διπλασιάσουν τον αριθμό και την ένταση των λιμών.

Αλλά τι συμβαίνει με την κατάρα που βαραίνει την κοινότητα – την απομόνωσή της, την ελλείπουσα σύνδεση μεταξύ του βίου της μίας κοινότητας με εκείνον της άλλης, με αυτόν τον *τοπικά δεσμευμένο μικρόκοσμο*, ο οποίος μέχρι τώρα τής έχει απαγορεύσει κάθε ιστορική πρωτοβουλία; Θα εξαφανιζόταν καταμεσής στη γενική αναστάτωση της ρωσικής κοινωνίας.

Η οικειότητα του Ρώσου αγρότη με το *αρτέλ* θα του διευκόλυνε ειδικά τη μετάβαση από την επιμερισμένη στη συνεταιριστική εργασία, την οποία άλλωστε εφαρμόζει μέχρι κάποιο βαθμό ~~στους αδιαίρετους λειμώνες και σε ορισμένες επιχειρήσεις γενικού συμφέροντος~~ ήδη σε τέτοιες κοινοτικές δραστηριότητες όπως ο θερισμός και το στέγνωμα της σοδειάς κ.λπ. Μια εντελώς αρχαϊκή ιδιομορφία, ο εφιάλτης των σύγχρονων αγρονόμων, επιδρά επίσης με αυτό το νόημα. Ας πάει κανείς σε οποιαδήποτε χώρα όπου το καλλιεργήσιμο έδαφος αναδειχνύει ίχνη ενός ιδιόμορφου κατακερματισμού, ο οποίος τής αποδίδει τη μορφή σκακιέρας συντιθέμενης από λιανοχώραφα. Τότε δεν θα υπάρχει καμία αμφιβολία ότι μπροστά μας βρίσκεται η επικράτεια μίας νεκρής καλλιεργητικής κοινότητας! Τα μέλη της κατάλαβαν, χωρίς να έχουν περατώσει κάποιες σπουδές για τη θεωρία της γαιοπροσόδου, ότι μια ίση ποσότητα εργασίας εφαρμοσμένη σε πεδία διαφορετικής φυσικής αποδοτικότητας και τοποθεσίας θα αποδώσει διαφορετικά έσοδα. Για ~~να διασφαλίσουν τα ίδια οικονομικά οφέλη~~ να αντισταθμίσουν τις προοπτικές επιτυχίας της εργασίας, διαίρεσαν το έδαφος σε συγκεκριμένο αριθμό τμημάτων, καθορισμένο από τις φυσικές και οικονομικές διαφορές του εδάφους, και χώρισαν αυτά τα μεγαλύτερα τμήματα σε αγρούς ισάριθμους με τους αγρότες. Τότε καθένας απέκτησε ένα μερίδιο από κάθε τμήμα. Είναι αυτονόητο ότι αυτή η διάταξη που έχει διατηρηθεί μέχρι σήμερα στη ρώσικη κοινότητα αντιβαίνει στις απαιτήσεις της αγρονομίας είτε πρόκειται για καλλιέργεια συλλογική ~~είτε για καλλιέργεια ιδιωτική, σε ατομική βάση~~. Πέρα από άλλες δυσχέρειες απαιτεί σπατάλη δύναμης και χρόνου. ~~Αλλά έχει μεγάλα προτερήματα ως αφετηρία για μια συλλογική καλλιέργεια. Επεκτείνετε το έδαφος στο οποίο εργάζεται ο χωρικός, και αυτός θα αναδεχθεί υπέρτατος κυβερνήτης.~~ Παρ' όλ' αυτά όμως ευνοεί ~~ως αφετηριακό σημείο~~ τη μετάβαση στη συλλογική καλλιέργεια, στην οποία φαίνεται εκ πρώτης όψεως να αντιφάσκει. Το λιανοχώραφο [εδώ σταματά το χειρόγραφο του Μαρξ].

ΝΑ ΜΗΝ ΑΠΕΛΑΘΕΙ η σ. ΟΥΝΣΑΛ

Φαίνεται πως για την ελληνική άρχουσα τάξη και τους υπαλλήλους της, το τούρκικο στρατοκρατικό καθεστώς είναι «αυταρχικό» κι «επικίνδυνο» μόνο όταν θέλουν να εγείρουν τα ντόπια εθνικιστικά και πολεμοχαρή αντανακλαστικά, όπως πρόσφατα με την περίπτωση των πετρελαίων στο θαλάσσιο χώρο της νοτιοανατολικής Μεσογείου. Όταν όμως στόχος είναι ο κοινός εχθρός, η εργατική τάξη, τότε είναι όλα «καλώς καμωμένα».

Έτσι, χωρίς κανένα δισταγμό, ο Άρειος Πάγος της Ελλάδας, πήρε απόφαση απέλασης της Τουρκάλας συνδικαλίστριας Γκιουλβαφερίτ Ουνσάλ στη Γερμανία - για την υπόθεση της οποίας έχουμε αναφερθεί και σε προηγούμενα τεύχη, ενώ έχει εκδώσει και σχετική ανακοίνωση το ΕΕΚ. Η απόφαση αυτή είναι σύμφωνη με την απαίτηση της Γερμανίας για έκδοση της συντρόφισσας, απαίτηση η οποία με την σειρά της είναι αποτέλεσμα της διεθνούς προσαρμογής στον χαρακτηρισμό της οργάνωσης DHKP-C ως «τρομοκρατικής» από το Τούρκικο καθεστώς. Το έγκλημα της Ουνσάλ ήταν πως συγκέντρωνε χρήματα και προπαγάνδιζε υπέρ φυλακισμένων αγωνιστών της συγκεκριμένης οργάνωσης, της οποίας δεν ήταν καν μέλος. Η Γερμανία εξέδωσε ένταλμα σύλληψης για την τέλεση αυτών των ενεργειών στο έδαφός της, με βάση όμως τον ορισμό της οργάνωσης ως παράνομης από τους Τούρκους στρατοκράτες-δολοφόνους. Στρατοκράτες και δημοκράτες σε πλήρη αρμονία...

Ο ελληνικός Άρειος Πάγος, καθόλα προσαρμοσμένος στις απαιτήσεις του κράτους της φράου Μέρκελ, αφού δίκασε σιδηροδέσμια την τουρκάλα αγωνίστρια –γεγονός πρωτοφανές στα δικαστικά χρονικά- την καταδίκασε με πλειοψηφία 4-1 σε απέλαση στη Γερμανία, με την υποκριτική υποσημείωση να μην εκδοθεί στην Τουρκία ή σε τρίτη χώρα, ενώ είναι γνωστό πως οι εκδόσεις αγωνιστών από τη Γερμανία στη Τουρκία δίνουν και παίρνουν. Αυτά που έχει να αντιμετωπίσει η συντρόφισσα στη γείτονα, μόνο εύκολα ή ευχάριστα δεν μπορούν να χαρακτηριστούν, αφού είναι γνωστός ο σεβασμός που δείχνει η Τουρκία στα ανθρώπινα δικαιώματα.

Ήδη, με την έκδοση της απόφασης στη 1 το μεσημέρι της Παρασκευής 23/9, παραστάσεις διαμαρτυρίας πραγματοποιήθηκαν έξω από τον Άρειο Πάγο, με το σύνολο σχεδόν των αριστερών και εργατικών οργανώσεων και συλλογικοτήτων να έχουν ταχθεί κατά της απέλασης. Είναι στο χέρι της εν Ελλάδι εργατικής τάξης, να δείξει τα διεθνιστικά της αισθήματα, μην αφήνοντας το θέμα να ξεχαστεί και την συντρόφισσα παραδομένη στους δεσμοφύλακες της.

Κ.Α.

Για μια Πρόληψη Αντίστασης

*Νίκος Λάιος**

Επειδή το ερώτημα «πού ανήκω» συναθρώνεται με το ερώτημα «ποιος είμαι», θα πρέπει να δούμε τι συνιστά Πρόληψη των εξαρτήσεων στην Ελλάδα έως σήμερα.

Αναφορικά με τα Κέντρα Πρόληψης, αντιγράφω από την σχετική καταχώρηση της ιστοσελίδας του ΟΚΑΝΑ, τύπους επιστημονικού επόπτη των 72 δομών: «*[Η πρόληψη] δεν εστιάζεται στην ίδια τη χρήση και στους κινδύνους από αυτή. Δεν αποβλέπει σε άμεσα αποτελέσματα. Επικεντρώνεται κυρίως στις αιτίες του προβλήματος, επιδιώκοντας την προαγωγή της γενικότερης ψυχοκοινωνικής υγείας των νέων (ενίσχυση της αυτοεκτίμησης, μείωση του συναισθήματος μοναξιάς, ανάπτυξη δεξιοτήτων επικοινωνίας, αντιστάσεων σε αρνητικές επιροές, ικανότητας λήψης υπεύθυνων αποφάσεων για τον τρόπο ζωής) μέσω μιας αμιγούς εκπαιδευτικής διαδικασίας βασισμένης σε σύγχρονες μεθόδους ενεργητικής μάθησης»1.*

Με μια δεύτερη ανάγνωση των συστατικών μερών της αναφερόμενης ως «προαγωγή της ψυχοκοινωνικής υγείας», που βρίσκονται στην παρένθεση, συνάγουμε εύκολα το συμπέρασμα πως ως οντολογικό και επιστημολογικό κέντρο τους έχουν το «άτομο». Σε συμφωνία μ' αυτήν την αρχική παραδοχή, τα συστατικά μέρη συνηθίζεται να κατηγοριοποιούνται ως «προσωπικές και κοινωνικές δεξιότητες», οι οποίες να μεν συνιστούν πεδία διεύρυνσης («προαγωγής» ή «ανάπτυξης»), αλλά πάντοτε στο ίδιο αυτό κλάσμα με τον μοναδιαίο παρονομαστή – στο «άτομο». Ώστε η αναφερόμενη «εκπαιδευτική διαδικασία», στοχεύει σε μια «αλλαγή στάσεων και συμπεριφορών» τέτοια, που προάγει την ***ενίσχυση του «ατόμου»*** με ίδιες προσπάθειές του, στην καλύτερη περίπτωση εντός ενός ζητούμενου «υποστηρικτικού» οικογενειακού, σχολικού, ομηλίκου κοκ. υπο-περιβάλλοντος. Το όποιο περιβάλλον, εξάλλου, θεωρείται συνήθως ως ουδέτερο ***πλαισιωτικό*** και όχι ως εμπρόθετο ***νομιμοποιητικό*** της «ατομικότητας».

Αυτό είναι το ιδεολογικό πρόταγμα που εποπτικά οριοθετεί την δουλειά μας, δηλαδή τους πιθανούς τρόπους με τους οποίους κάθε εργαζόμενος ή επιστημονική ομάδα νοηματοδοτεί, σχεδιάζει και υλοποιεί τις παρεμβάσεις Πρόληψης – είτε συμμορφούμενος (πραγματικά ή φαινομενικά) είτε αμφισβητώντας (μερικά ή ολικά) τους κανόνες του παιχνιδιού2. Είναι προφανές ότι σε ένα τέτοιο σχήμα, παρά τις φιλότιμες προσπάθειές μας, τόσο το «άτομο» όσο και το «πλαίσιό» του αποτελούν αντικείμενο κριτικής, μονάχα στον βαθμό που δεν αμφισβητούνται ως αφηρημένες κατηγορίες αναφοράς, ως ιδεολογήματα νομιμοποίησης των δυναμικών εξουσίας3, που δρουν γενεσιουργά και πολλαπλασιαστικά ως προς την παθολογία4. Έτσι, η όποια μετατόπιση («ανάπτυξη») προκύπτει συνήθως ως διαχειριστική, κομφορμιστική – δηλαδή με ανέπαφους τους όρους αναπαραγωγής των προς επίλυση προβλημάτων. Το ζήτημα εδώ δεν είναι ηθικής τάξης («καλή» ή «κακή» δουλειά, «πολλή» ή «λίγη» προσπάθεια κοκ). Το ζήτημα είναι πολιτικής τάξης, καθώς το κρυψίβουλο ιδεολογικοπολιτικό πρόσημο της φαινομενικά «ουδέτερης» κυρίαρχης προσέγγισης σημαίνεται με την ***εξατομίκευση του προβλήματος και της ευθύνης του***. Και μάλιστα ως προς εκείνο το «άτομο» που μπορεί να αντικρύσει ο συμπεριφορισμός.

Μιας και στις «ομάδες-στόχους» των παρεμβάσεων Πρόληψης των εξαρτήσεων συγκαταλέγονται αυτές των εφήβων, μια σχετική αναφορά στο παρελθόν -όσο γίνεται πιο μακριά από εκείνο το υποτιθέμενα πλήρες μυστηρίων και αποκαλύψεων σημείο, στο οποίο συχνά εστιάζουν εργαζόμενοι της Πρόληψης και ονομάζουν «εδώ και τώρα»- μπορεί να λειτουργήσει, ίσως, αναστοχαστικά ως προς τον τρόπο που, γενικά, σκεφτόμαστε και πράττουμε ως εργαζόμενοι και εργαζόμενες σε δομές Πρόληψης των Εξαρτήσεων.

Μια νύχτα του Μάη του 1941, δυο έφηβοι, ο Μανώλης Γλέζος και ο Λάκης Σάντας, κατέβαζαν απ' την Ακρόπολη την ναζιστική σημαία, το σύμβολο της υποδούλωσης, της ανελευθερίας και της εξάρτησης του ελληνικού λαού. Την νύχτα εκείνη γεννήθηκε η πρώτη πράξη αντίστασης στην κατεκτημένη Ευρώπη, μέσα στους κόλπους της ελληνικής νεολαίας. Η ζωή των δυο εφήβων άλλαξε για πάντα προς το «καλύτερο», το οποίο οι ίδιοι συνδέουν με μια αγωνιστική στάση ζωής, στις λιγοστές συνεντεύξεις τους γι' αυτό το καθοριστικό γεγονός.

Ο Λάκης Σάντας πέθανε τούτον τον Μάη, που άργησε. Κληρονομιά μάς άφησε την πυρετώδη αναίδεια της νύχτας του Μάη του '41, που και εκείνου τού 'χε αργήσει. Κράτησε ζωντανή και μάς μεταλαμπάδευσε μια μυθικών διαστάσεων τσογλανιά, που τόσο θυμώνει τους συνοφρυωμένους *«δανειστές μας»* και υπερερθίζει τον καθωσπρεπισμό των εντόπιων «σχολιαρχών» της εν εξελίξει κοινωνικής καταστροφής. Μάς χάρισε αυτήν την δίχως εκλογικεύσεις περιφρόνηση μιας ζωής υπόδουλης, την λαχτάρα για ελευθερία και αξιοπρέπεια, την λαχτάρα για Πρόσωπο. Πρόσωπο κι όχι «άτομο». Και σαν τεκμήρια κατέθεσε τον αδιαστρέβλωτο πόθο για συντροφικότητα μπρος στην συλλογική απειλή και την βιωμένη ικανοποίησή του – έτσι, ακέραια και ταπεινά.

Εφ' όσον συνειδητοποιούμε την ψυχοκοινωνική διάσταση αυτής της πρότασης για έναν ***τρόπο ζωής***, μπορούμε να αναρωτηθούμε αν την έχουμε ανάγκη στις σημερινές συνθήκες και, κατ' επέκταση, εάν, πώς και με ποιο κόστος μπορούμε να την υιοθετήσουμε και να την αξιοποιήσουμε5.

Ας σκεφτούμε έναν άνθρωπο που σήμερα αισθάνεται σαν στον πάτο ενός πηγαδιού σφραγισμένου. Πρόκειται για πρόβλημα «δικό του», «ατομικό»; Η ανεργία και η εργασιακή επισφάλεια, πάντως, δεν είναι «ατομικά» προβλήματα. Ούτε είναι, βέβαια, η μείωση του μισθού, η αιφνιδιαστική αναγγελία μιας απόλυσης ή μιας απλήρωτης αύξησης ωρών εργασίας, η αδυναμία ολοκλήρωσης της βασικής σχολικής εκπαίδευσης, η αναζήτηση του φαγητού σε κάδους σκουπιδιών, η επαιτεία ή η πορνεία για την εξασφάλιση μιας δόσης ηρωίνης και οι ψυχικές επιπτώσεις όλων αυτών σε όλους μας – «θύματα», «θύτες», «παρατηρητές». Με δεδομένα αυτά, ας αναλογιστούμε, αν μπορούμε να αρχούμαστε στο να ζητάμε από έναν άνθρωπο που -είτε με πράξεις είτε με επικρεμάμενες απειλές- από παντού χτυπιέται και παντού πονάει, να αναπτύξει «δεξιότητες» που θα τον βοηθήσουν να αναπτύξει «θετική στάση», να «τραβηχτεί» από το πρόβλημα, να «αποστασιοποιηθεί» ή να μάθει να το «διαχειρίζεται» – και τέρμα. Μήπως, έτσι, παραπλανητικά προτείνουμε τεχνητές διεξόδους απ' την πραγματικότητα, η οποία ωστόσο παραμένει και επιμένει, απειλεί τον άνθρωπο και τον ενσωματώνει με όρους παθητικού αντικειμένου, με όρους εξαρτήματος μιας κίνησης βιωμένης ως σκληρή, ανεξέλεγκτη, αναπόφευκτη και αναπότρεπτη; Μοιάζει, δηλαδή, σαν να χορηγούμε υποκατάστατα, όχι, βέβαια, χημικά (όχι ακόμη, τουλάχιστον), αλλά σε επίπεδο συμπεριφορών και στάσεων κι ακόμη πιο δομικό. Και έτσι, άθελά μας ίσως, γινόμαστε συμβοηθοί στην καταπιεστικού τύπου διαχείριση, δηλαδή στην δια καταναγκασμών αναπαραγωγή/διαιώνιση των προβλημάτων, τις εκδηλώσεις των οποίων καλούμαστε απλώς να προλάβουμε.

Νομίζω πως δεν μπορούμε πια να διατεινόμαστε ότι κάνουμε Πρόληψη, αγνοώντας ή υποβαθμίζοντας το γεγονός ότι η απουσία διεξόδου προς την κοινωνική δράση παράγει στον άνθρωπο ψυχική ένταση και δυσφορία. Πολύ περισσότερο δεν μπορούμε να προτείνουμε ως λύση σ' αυτό το θεμελιώδες έλλειμμα ανθρωποποίησης μια εξατομικευμένη διερεύνηση του «αγνώστου Χ» εαυτού. Γιατί ενισχύουμε τότε τις γενεσιουργές αιτίες του πόνου της απουσίας του Άλλου. Του ***κοινωνούντος*** Άλλου6: Ο σύγχρονος άνθρωπος στον καθημερινό βίο τείνει να αποθέτει τα κοινωνικά, δηλαδή τα θεμελιωδώς ανθρώπινα, χαρακτηριστικά του, σ' ένα Σημείο στρέβλωσης της ανθρώπινης υπόστασης – κάτι σαν μια μαύρη τρύπα που καταπραράζει προϋποθέσεις ανθρωποποίησης. Εκεί θα επιστρέψει αναγκαστικά, για να συναντήσει τον εαυτό του, να τον νοηματοδοτήσει ως τέτοιον με την βοήθεια του Άλλου, τον οποίο όμως έχει εξ αρχής ενεχυριάσει με αντάλλαγμα την «ατομικότητά» του. Όσο η αναπαράσταση του βίου ως εξατομικευμένος βαθαίνει υποστασιακά, η ελκτική κίνηση του «ατόμου» προς αυτό το αδιερμήνευτο, στρεβλό, σκοτεινό, αλλά και επιθυμητό σημείο του κοινωνείν προσκρούει σε μια συντριπτική απουσία. Η ένταση που προκύπτει από την διαρκώς επαναλαμβανόμενη πορεία ως το σημείο όπου δεν πραγματοποιείται η επιθυμητή συνάντηση, ανακουφίζεται παροδικά σε κάθε είδους σχέση εξάρτησης.

Είναι κι αυτό ένα σχήμα. Καταρχάς δυναμικό και διαλεκτικό. Αν το δεχόμαστε αξιωματικά -μ' αυτή τη μ' άλλη διατύπωση- δεν μπορούμε να κάνουμε Πρόληψη εισάγοντας Μνημόνια «διάσωσης» μιας οντολογικά ήδη χρεωκοπημένης «ατομικότητας». Δεν μπορούμε να επιμένουμε να ενισχύουμε ένα αν-ιστορικό και α-κοινωνικό -άρα φανταστικό, δυστυχώς όμως όχι μυθικό- ***«εδώ και τώρα»***. Δεν μπορούμε να ενισχύουμε, έτσι, την αποπροσωποποίηση του ανθρώπου, ταυτίζοντας λανθασμένα το σύνθετο, μη «καθαρό» κοινωνικό Υποκείμενο, φορέα προσωπικής και κοινωνικής αλλαγής, με το τεχνητά μονοδιάστατο «Άτομο», πολυμήχανο διαχειριστή της χειραγώγησής του. Δεν μπορούμε να ενισχύουμε, σε τελική ανάλυση, κρίσιμους αιτιώδεις παράγοντες της εξάρτησης, τους οποίους μάλιστα όλοι αντιλαμβανόμαστε γνωστικά και υποστηρίζουμε ότι θέλουμε να αμβλύνουμε. Ακόμη κι αν δουλεύουμε με έμφαση στην ***μορφή*** ομάδας, πολύ φοβάμαι ότι και στα γνωστικά και στα βιωματικά αμπάρια μας παραμένουν μεγάλα φορτία απ' το βρεγμένο μπαρούτι της «εξατομίκευσης». Για να εργαστούμε στην κατεύθυνση επίλυσης της αντίφασης αυτής, έχει έρθει η ώρα να επανεξετάσουμε όσα κουβαλάμε και να πετάξουμε όσα μας βαραίνουν – η ώρα του αναστοχασμού, η οποία όμως σημαίνεται με δράση. Με πράξεις. Με πράξεις αντίστασης, για την αφρίβεια.

Σήμερα, σε συνθήκες τέτοιας ένταση κοινωνικής αδικίας και «ατομικής» ανελευθερίας, που θυμίζουν την αυγή των καπιταλιστικών κοινωνιών, διακόσια χρόνια πριν, πιο πολύ από ποτέ απαιτείται μια εξωστρεφής, αγωνιστική στάση ζωής. Η φράση ***στάση ζωής*** δεν παραπέμπει σε χολιγουντιανές φαντασμαγορίες του επιστημονικού. Δεν φιλολογεί. Κυριολεκτεί. Ζώντας καθημερινά στις παρούσες κοινωνικές συνθήκες, καλούμαστε να επιλέξουμε διαδρομές, για τις οποίες θα κριθούμε τόσο από τους ασκούντες πολιτικές όσο και από τους συμπολίτες και συμπολίτισσές μας, που συναντούμε καθημερινά στο πλαίσιο της δουλειάς μας ως εργαζόμενοι των Κέντρων Πρόληψης. Εφ' όσον πραγματικά επιθυμούμε να σταθούμε αρωγοί ρήξεων στην ογκούμενη ανθρώπινη δυστυχία, αναγκαστικά θα πρέπει να σταθούμε και απέναντι στις χυρίαρχες πολιτικές, που την επιβάλλουν. Τα κόλπα φαίνεται πως τελειώνουν. Οι οξυμένες αντιθέσεις και οι αυταρχικές πολιτικές διαχείρισής τους7, που στραγγαλίζουν την ζωή, περιχαρακώνοντάς την σ' ένα πλαίσιο ολοένα πιο καταπιεστικό, περιοριστικό και τυποποιημένο, η «θετική» ***στάση ζωής***, είναι στην πραγματικότητα ***αντι-στάση***. Οτιδήποτε δεν αντι-στέκεται, οτιδήποτε δεν κινείται συνειδητά στον αντίποδα των επιλογών μιας βιοεξουσίας που συνθλίβει τις πιο βασικές υλικές και ψυχικοκοινωνικές προϋποθέσεις της ύπαρξης του ανθρώπινου βίου, δεν μπορεί να αξιώνει να στέκεται σε κάποιο άνετο «αναμεταξύ». Τα ενδιάμεσα σημεία χάνονται με τρόπους και ρυθμούς θεαματικούς, τρομαχτικούς. Μαζί και οι όποιες προφάσεις «ουδετερότητας».

Μέσα στο κλίμα αυτό, καλούμαστε να αποφασίσουμε, αν μπορούμε να αγκαλιάσουμε τους χειραφετητικούς πόθους των μελών των τοπικών κοινωνιών στις οποίες εργαζόμαστε. Και να εμπιστευτούμε τους αντίστοιχους δικούς μας πόθους στις αγκαλιές τους. Πώς; Συνδιαμορφώνοντας με αυτούς μια ***Πρόληψη Αντίστασης***. Έχουμε την εμπειρία, απομένει η κρίσιμη απόφαση, με όρους συνειδητής επιλογής. Στις επόμενες παραγράφους, θα επιχειρήσω να προτείνω πρωτόλεια σημεία μιας ελάχιστης πλατφόρμας της ζητούμενης ***Πρόληψης Αντίστασης***, χρησιμοποιώντας υλικό ήδη υπαρκτό στην δουλειά μας.

Δημιουργώντας συμμετοχικά κοινωνικά δίκτυα, συνενώνοντας επιμέρους δίκτυα που είχαμε δημιουργήσει στο παρελθόν στο πλαίσιο της δουλειάς μας (λ.χ. ομάδες γονέων, εκπαιδευτικών, εφήβων) ή εμπλουτίζοντας άλλα ενεργά δίκτυα, ξεκινάμε από την θέση ότι οι κάθε λογής εξαρτήσεις συνιστούν σύνθετο και πολυπαραγοντικό μεν, πρωταρχικά δε ***κοινωνικό φαινόμενο***. Παρουσιάζονται, δηλαδή, ως *σύμπτωμα* προσωπικών δυσκολιών, ακριβώς εξαιτίας της δυναμικής, αδιάλειπτα αμφίδρομης επενέργειας του ανθρώπου με το ευρύτερο κοινωνικό, οικονομικό, πολιτιστικό πεδίο. Μέχρι εδώ, καλά. Αφού λοιπόν δεν πρόκειται για «εξατομικευμένα» προβλήματα, δεν προσεγγίζουμε την Πρόληψη των εξαρτήσεων ως προνομιακό πεδίο «ειδικών» που μοχθούν για την «απόκτηση δεξιοτήτων» των ιδιωτευόντων (εντός ή εκτός «εκπαιδευτικών ομάδων») «μη ειδικών». Αλλά ως υπόθεση ενεργοποιημένων πολιτών, που συνενώνουν στον ***δημόσιο*** χώρο τις ζωτικές δυνάμεις τους, τις γνώσεις τους, τα οράματά τους μέσα από τους κοινωνικούς πολλαπλασιαστές και γειωτές της κοινής ***δράσης*** – σ' αυτό που ονομάζουμε «συλλογικότητα».

Η «συλλογικότητα» παύει, έτσι, να είναι ένας τεχνικός όρος, απαλλάσσεται από την επαμφοτερίζουσα τηλεοπτική -πολλές φορές και ακαδημαϊκή- εικόνα ενός weekend κοινωνισμού, και ***βιώνεται*** από τους ανθρώπους ως πραγματική, διαρχής κίνηση συνάντησης, διαντίδρασης, μοιράσματος, ως κοινωνία ανάμεσα στο οικείο και το διαφορετικό, αλλά και το ειδικό και το γενικό. Ένα τέτοιο εγχείρημα ποιοτικού συγκαθορισμού της ζωής μας, όμως, θα συναντά ισχυρά εμπόδια, κινούμενο εκ των πραγμάτων εντός ενός ευρύτερου πλαισίου, καθοριζόμενου από κυρίαρχες δυνάμεις που στρέφονται ενάντια στις ποιότης της ζωής, με ιδεολογική αιχμή τους την «εξατομίκευση». Στο σημείο αυτό είναι που το περιεχόμενο των συλλογικοτήτων νοηματοδοτείται πληρέστερα, δηλαδή με πολιτικό πρόσημο: Για να μπορέσουν οι άνθρωποι να αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά τις κυρίαρχες δυνάμεις του συνεχούς ***κερματισμός-επιβολή***, έχουν στην διάθεσή τους τις συλλογικότητες που ζυμώνουν μιαν αντιπρόταση ***συνάντησης-χειραφέτησης***. Μ' αυτές θα αποδομήσουν τις κυρίαρχες δυνάμεις στο κοινωνικό πεδίο, με νέα Παραδείγματα, με νέα οράματα που δοκιμάζονται στην πράξη, με νέες προσεγγίσεις του δημόσιου χώρου και της συμμετοχής στην λήψη αποφάσεων, με νέες εκπαιδευτικές και αισθητικές προτάσεις κοκ. – με μια λέξη, αντιστεκόμενοι. Αντιστεκόμενοι ενάντια στον ατομικισμό, τον αυτοματισμό, την μαζοποίηση, τον φόβο, την αγωνία, την σύγχυση, την περίτεχνα επιβεβλημένη ενοχή, το αδιέξοδο πένθος για το γκρέμισμα του οράματος, την παραλυτική απαισιοδοξία μπρος στα μελλόνμενα, την αδυναμία συνάντησης, την απορρέουσα απελπισία, την άνευ όρων παράδοση και υποταγή, την πολυεπίπεδη εξάρτηση και τις κίβδηλες «λύσεις» που παρατείνουν τον πόνο απαλύνοντάς τον πρόσκαιρα – μέχρι την επόμενη δόση...

** Ο Νίκος Λάιος είναι Κοινωνικός Ανθρωπολόγος, εργαζόμενος στο Κέντρο Πρόληψης της Χρήσης Εξαρτησιογόνων Ουσιών Φωκίδας. Το δημοσιευόμενο εδώ κείμενο είναι μέρος εκτενέστερου άρθρου που με τίτλο **«Κράτος Πρόνοιας» και πρόληψη των εξαρτήσεων στην σκιά της εξατομικευμένης ευθύνης δημοσιεύται στο νέο τεύχος του περιοδικού Τετράδια Ψυχιατρικής**.*

1. Πηγή: http://www.okana.gr/node/17

2. Βλ. Balandier G., 1990, σ. 15.

3. Οπ. προηγ., σελ. 59.

*4. Βλ. την σχετική επιχειρηματολογία, όπως δομείται γύρω από την διάκριση ανάμεσα στο **μικροπλαίσιο** και το **μακροπλαίσιο** στο έργο του Claridge (Claridge G., 1970).*

5. Το 1947 εκδόθηκε στην Ελλάδα το συλλογικό έργο «Η ψυχοπαθολογία της πείνας, του φόβου και του άγχους», που στηρίχτηκε σε επεξεργασία 1.560 επιστημονικών ερωτηματολογίων. Δυο ενδιαφέροντα συμπεράσματα της μελέτης αυτής κατέδειξε πρόσφατα ο ψυχίατρος, Δημήτρης Πλουμπίδης. Το πρώτο έχει να κάνει με το γεγονός ότι από τους 1.560 Αθηναίους που απάντησαν, οι 17 δεν είχαν καταλάβει ότι η Αθήνα τέλεσε υπό κατοχή. Το δεύτερο πολύ ενδιαφέρον στοιχείο της μελέτης είναι ότι, αυτοί που μετείχαν σε αντιστασιακές οργανώσεις είχαν λιγότερα ψυχοσωματικά προβλήματα και γενικότερα προβλήματα υγείας.

6. Πρόκειται για τον «Άλλο» του ρεύματος της Συμβολικής Διαντίδρασης στην Ανθρωπολογία – τον γαλβανισμένο στο κοινωνικό γίγνεσθαι «Άλλον» και όχι ένα απλό σύμβολο μεταξύ σημαινόντων.

7. Χαρακτηριστικό το άρθρο της εφημερίδας «Ναυτεμπορική», με το οποίο δημοσιοποιούνται οι εξής σχεδιασμοί του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη: 1). «Εκσυγχρονισμός» του πλαισίου του συνέχεσθαι, 2). Εγκατάσταση μέσων βιντεοσκόπησης πάνω στα περιπολικά οχήματα και τις μηχανές των δυνάμεων της Ελληνικής Αστυνομίας, 3). Επανεξέταση του Κανονισμού Αστυνόμευσης και των κανόνων εμπλοκής της Ελληνικής Αστυνομίας, 4). Διατήρηση των προσαγωγών υπόπτων με ενδείξεις ή και ομαδικές προσαγωγές για συγκεκριμένες ομάδες πολιτών που προβαίνουν σε έκνομες ενέργειες [Πηγή «Ναυτεμπορική», Τρίτη, 2 Αυγούστου 2011].

Σε απεργιακή μάχη οι εργαζόμενοι στο χώρο ψυχοκοινωνικής φροντίδας

Στις 22 και 23/09 πραγματοποιήθηκε συντονισμένη 48ωρη απεργία των εργαζομένων σε δομές ψυχικής υγείας, φορείς πρόληψης και απεξάρτησης, ψυχιατρικά νοσοκομεία και οργανισμούς υγείας.

Πάνω από 20 σωματεία από δεκάδες χώρους σε όλη την Ελλάδα διαδήλωσαν ενάντια στο ξήλωμα του κοινωνικού κράτους και την απαξίωση της ζωής εργαζομένων και ληπτών των υπηρεσιών.

Η κινητοποίηση των εργαζομένων ήταν μαζική και στις δύο μέρες της απεργίας ενώ πολλές εκατοντάδες εργαζόμενοι συμμετείχαν στη συγκέντρωση στις 23/09 έξω από το υπουργείο οικονομικών. Ακολούθησε πορεία στη βουλή και μετά στο υπουργείο υγείας που βρισκόταν υπό κατάληψη από τους εργαζόμενους.

Χωρίς αμφιβολία μιλάμε για την μαζικότερη κινητοποίηση του χώρου που έγινε ποτέ.

Βέβαια δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι πραγματοποιήθηκε σε μια τόσο κρίσιμη για εργαζόμενους και λήπτες φάση. Οι εργαζόμενοι διαδήλωσαν την αποφασιστικότητά τους να μην περάσει η ολική απουσία χρηματοδότησης, που, σε συνδυασμό με τα σχέδια εργασιακής εφεδρείας και συγχωνεύσεων, τα κλεισίματα δομών, την επαναπροώθηση ψυχικά πασχόντων σε ψυχιατρεία όπου κλίνες και προσωπικό μειώνονται, πετάει κυριολεκτικά ανθρώπους στο δρόμο!

Οι εργαζόμενοι είναι αποφασισμένοι να συνεχίσουν και να κλιμακώσουν τον αγώνα ενωμένοι και συντονισμένοι. Γι' αυτό επιχειρούν διεύρυνση του μετώπου εργαζομένων και σωματείων με άλλους χώρους, εργασιακούς και φοιτητικούς, λαϊκές συνελεύσεις και σωματεία και επιτροπές βάσης που βρίσκονται σε κινητοποιήσεις .

«Κανένας μας», λένε, «δεν πρέπει να βρεθεί μόνος του στην κρίση, ο αγώνας μας είναι συλλογικός και μόνο έτσι έχουμε περισσότερα να ανατρέψουμε τα μέτρα τους».

Στη συνέλευση του συντονιστικού που πραγματοποιήθηκε στο ΕΚΑ αμέσως μετά την κινητοποίηση στις 23/09 πάρθηκαν οι παρακάτω αποφάσεις-προτάσεις προς τους εργαζόμενους και τα σωματεία που συμμετέχουν μέχρι στιγμής:

- Πραγματοποίηση συνελεύσεων μέσα στην εβδομάδα σε όλους τους χώρους με στόχο α) να προκύψουν προτάσεις προς το συντονιστικό για πολύμορφες κινητοποιήσεις κλιμάκωσης ανάλογα με το χώρο, τις δυνατότητες και τα αιτήματα που υπάρχουν και την ευαισθησία που χρειάζεται. Οι εκπρόσωποι των εργαζομένων προτείνεται να εξουσιοδοτηθούν για την επόμενη συντονισμένη κινητοποίηση, να μεταφέρουν τις αποφάσεις στο συντονιστικό ώστε να καταλήξουν σε σχέδιο κλιμάκωσης και β) πρόταση στις γενικές συνελεύσεις και στα δ.σ. των σωματείων που αποτελούν το συντονιστικό να συζητηθεί η ιδέα στήριξης των κινημάτων άρνησης πληρωμής των χαρατσιών που επιβάλλει στην κοινωνία η κυβέρνηση.
- Πρόταση συντονισμένης συμμετοχής από τους φορείς που έχουν τη δυνατότητα άμεσα, στην κινητοποίηση της ΠΟΕΔΗΝ στις 29/09 (3ωρη στάση εργασίας).
- Επόμενο μεγάλο ραντεβού για ενιαία κινητοποίηση του χώρου και πρόταση προς τις γενικές συνελεύσεις των σωματείων για συμμετοχή, είναι η απεργία ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ στις 05/10 και η γενική πανελλαδική απεργία στις 19/10.
- Η διεύρυνση του μετώπου και σε άλλους χώρους είναι ζωτικής σημασίας. Αυτό σημαίνει με συναδέλφους και άλλους κοινωνικούς χώρων (φοιτητές, λαϊκές συνελεύσεις κατοίκων) και διαμόρφωση κοινών αιτημάτων και προτάσεων δράσης. [...]

Συντονιστικό Εργαζομένων στην Ψυχοκοινωνική Φροντίδα
syntonistiko03sep@gmail.com

νέα προοπτική

Σάββατο 1 Οκτωβρίου 2011
Τηλ. - FAX. 210 5241070
E-mail: eek@ath.forthnet.gr
Κωδικός 3768

Το ΕΕΚ στο Internet στη διεύθυνση: www.eek.gr

Τρία χρόνια μετά την κατάρρευση της Lehman Brothers

Στις 15 Σεπτεμβρίου 2008, μια από τις μεγαλύτερες τράπεζες των ΗΠΑ, η Lehman Brothers, δήλωνε πτώχευση, ύστερα από ενάμισυ αιώνα ζωής. Τις επόμενες ημέρες οι διεθνείς αγορές κατέρρεαν κατά κύματα. Στις 29 Σεπτεμβρίου το χρηματιστήριο της Γουώλ Στρήτ εξακολουθούσε να βυθίζεται με -7% !

Τρία χρόνια μετά ο καπιταλιστικός κόσμος μοιάζει να βρίσκεται εκεί που ξεκίνησε τότε, λίγο πριν την κατάρρευση της Lehman Brothers. Γυμνός ακόμα και από τα "πολεμοφόδια" που είχε τότε στην διάθεσή του, τα χαμηλά επιτόκια και την πρωτοφανούς έκτασης κρατική "βοήθεια" στις τράπεζες.

Η σύνοδος του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου το προηγούμενο Σαββατοκύριακο επιβεβαίωσε το απόλυτο αδιέξοδο:

Οι ΗΠΑ μαζί με τους κινέζους, τους ιάπωνες και τους λατινοαμερικάνους απαιτούσαν από τους ευρωπαίους να κάνουν κάτι να σταματήσει το τσουνάμι της παγκόσμιας ύφεσης που έρχεται.

Οι ευρωπαίοι, διασπασμένοι αρνήθηκαν να δεσμευθούν ότι θα πληρώσουν τα σπασμένα της διπλής κρίσης, του κρατικού χρέους και των τραπεζών, επιστρέφοντας το μπαλάκι της ευθύνης στις ΗΠΑ και στην "δική" της κρίση.

Την εβδομάδα που ακολούθησε, με αφορμή το αδιέξοδο της κρίσης στην Ελλάδα, διέρρευσαν διάφορα σχέδια "σωτηρίας" στην Ευρωζώνη αλλά από πουθενά δεν φαίνεται να αναδύεται έστω και η υποτυπώδης σύγκλιση απόψεων στο διασπασμένο ευρωπαϊκό κεφάλαιο για την "επόμενη ημέρα".

Τα σχέδια που έχουν διαρρεύσει "δείχνουν" σαν σανίδα σωτηρίας πότε το προσωρινό ταμείο διάσωσης, το περιβόητο EFSF, και πότε την Ευρωπαϊκή Κεντρική τράπεζα.

Στην μία περίπτωση η "ιδέα" είναι να επιτρέψουν στο EFSF να χρηματοδοτήσει μέσω της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων την δημιουργία μιας "Εταιρείας Ειδικού Σκοπού" (SPV) η οποία θα λειτουργήσει σαν επενδυτικό Fund και δανειζόμενη το δεκαπλάσιο των κεφαλαίων της (όπως τα hedge funds) θα αγοράζει κρατικά και τραπεζικά ομόλογα χωρών και τραπεζών που βρίσκονται με την πλάτη κολημένη στον τοίχο, όπως η Ελλάδα ή κάποιες ευρωπαϊκές τράπεζες.

Η άλλη "ιδέα" είναι να επιτραπεί στο EFSF να δανείζεται χωρίς όριο από την ΕΚΤ και να κάνει την ίδια δουλειά, δηλαδή τον πυροσβέστη σε κράτη και τράπεζες.

Και οι δύο ιδέες βέβαια κολλάνε σε ένα βασικό πρόβλημα, ποιός θα εγγυηθεί τον καινούργιο δανεισμό και ποιός θα καταπιεί τις ζημιές στο τέλος...

Και στη μία περίπτωση όμως και στην άλλη το πολιτικό αδιέξοδο στις "ισχυρές" οικονομίες της Ευρωζώνης δεν αφήνει περιθώρια ανάληψης κάποιας πρωτοβουλίας.

Και οι δύο κυβερνήσεις που αποτελούν τον πολιτικό και οικονομικό άξονα της Ευρωζώνης εξαντλούν και τις τελευταίες πιθανότητες επιβίωσης. Η φράου Μέρκελ έχει χάσει όλες τις περιφερειακές εκλογές και θα μπορούσε να ανατραπεί ανά πάσα στιγμή στην Bundestag. Ο Σαρκοζί έχασε ακόμα και την Γερουσία, το παραδοσιακό φρούριο της γαλλικής δεξιάς και ετοιμάζεται για μια παταγώδη εκλογική αποτυχία.

Τις τελευταίες ημέρες προέκυψε βέβαια και μια τρίτη "λύση" που αφορά ειδικά την Ελλάδα. Να μεταφέρουν σε μια εταιρεία με έδρα το Λουξεμβούργο κρατική ιδιοκτησία αξίας 125 δισ. ευρώ. Αυτή η εταιρεία υπό κοινοτική διαχείριση θα εκδώσει ομόλογα με εγγύηση την κινητή και ακίνητη περιουσία της και με αυτά να αγοράσει ελληνικό χρέος και να το κατεβάσει έτσι κάτω από το100% του ΑΕΠ. Βέβαια μαζί με την έδρα της εταιρείας θα πρέπει να μεταφερθεί και ολόκληρη η διαχείριση της "ψωροκώσταινας" στο Λουξεμβούργο... Η πρόταση προέρχεται από γερμανούς συμβούλους τής κας Μέρκελ την οποία οποία σφιχταγκάλιαζε προχθές ο Γ. Παπανδρέου. Το αξιοσημείωτο είναι ότι με το που διέρρευσε η πρόταση αυτή κάποιοι πολιτικοί σύμβουλοι του Παπανδρέου και του Σαμαρά αμέσως την καλοδέχθηκαν ως "ενδιαφέρουσα"... Βέβαια ακόμα και αυτή η "πρόταση" σκοντάφτει σε κοινοτικό επίπεδο γιατί δεν δίνει λύση στο βασικό πρόβλημα της Ευρωζώνης που είναι η Ιταλία, η Ισπανία και οι ευρωτράπεζες...

Η χρηματοπιστωτική κρίση του 2008 – 2009, με την χρησιμοποίηση τεράστιων κρατικών πόρων για την διάσωση των τραπεζών, έφερε στην επιφάνεια την ιστορικών διαστάσεων κρίση χρέους το 2010 και τώρα, αφού εξαντλήθηκαν τα κρατικά πολεμοφόδια (δύο QE στις ΗΠΑ), η κρίση επιστρέφει στις τράπεζες, που μόνο στην Ευρωζώνη χρειάζονται – σύμφωνα με το ΔΝΤ – τουλάχιστον 200 δισ. ευρω για να κρατήσουν τις πόρτες τους ανοικτές!

Η Ελλάδα είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου. Το "σώμα" του παγόβουνου είναι η κρίση χρέους στην Ιταλία και στο τραπεζικό ευρωσύστημα. Ο φόβος που κυριαρχεί στο ευρωπαϊκό κεφάλαιο αφορά στο πώς ένα "ατύχημα" στην Ελλάδα θα μπορούσε να βάλει φωτιά σ' ολόκληρο το βαρέλι μπαρούτι πάνω στο οποίο κάθεται η Ευρωζώνη... Για τον κίνδυνο αυτό προειδοποίησε ευθέως και χωρίς διπλωματικές αβρότητες ο αμερικανός Υπ. Οικονομικών Τίμοθυ Γκάιντνερ τους ευρωπαίους λέγοντας ότι αν δεν κινηθούν άμεσα ανοίγουν τον δρόμο στην "οικονομική καταστροφή και την κοινωνική αναταραχή". Δεν συνηθίζεται τέτοια γλώσσα μεταξύ τους, τουλάχιστον δημόσια. Αυτήν τη φορά όμως ήταν διαφορετικά, γιατί η ύφεση είναι πλέον εδώ τόσο στην Ευρωζώνη όσο και στις ΗΠΑ και τα... πολεμοφόδια του 2008 έχουν στερέψει.

Είναι σημαντικό να επισημάνουμε εδώ ότι η πίεση των ΗΠΑ προς την Ευρώπη να βάλει το EFSF ή την ΕΚΤ ή και τα δύο μαζί να κρατήσουν τις τράπεζες ανοικτές παρέχοντάς τους άφθονη (δανεική) ρευστότητα, όπως έκαναν οι ΗΠΑ και η Ε.Ε. το 2008 – 2009 μετά από την απόφαση του G-20 τον Νοέμβριο του 2008, δεν είναι η απάντηση στο τσουνάμι της ύφεσης, αλλά απλά και μόνο η αποφυγή μιας νέας ανεξέλεγκτης χρεοκοπίας τύπου Lehman Brothers στο πολλαπλάσιο με παγκόσμιες συνέπειες. Όχι για την ύφεση...

Όπως είπε τις τελευταίες ημέρες χαρακτηριστικά ένας αναλυτής της UBS στο οικονομικό πρακτορείο ειδήσεων Bloomberg, "το στοίχημα είναι αν αυτή την φορά θα καταφέρουμε να αποφύγουμε τον κίνδυνο ν' ανέβουμε... στα δένδρα. Το 2008 προλάβαμε, τώρα δεν ξέρω...".

Γ. Αγγ.